

Giới thiệu **Lệ Vương Bỉ Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi**

"Người xem, thế giới này có thứ gì ta muốn mà không có được không!" - Thanh âm trong trẻo nhẹ nhàng của người con gái ấy cất lên.

Nàng chính là sát thủ khiến thế giới ghê sợ bậc nhất, nổi danh máu lạnh và tàn nhẫn, người chết trên tay nàng đã là con số không đếm được, lý do ư? Đơn giản là họ "đáng chết".

Trong một lần vô tình để máu chạm mặt dây chuyền của mẹ, nàng xuyên không đến một thế giới khác.

Hắn là đứa con độc nhất của biển cả, băng lãnh, mạnh mẽ, coi con người chẳng khác gì rác thải.

Hai con người, hai số phận, cùng nhân duyên, điều gì có thể cản họ đến với nhau!

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bỉ Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Nữ sát thủ quyền khuynh thiên hạ

Trăng đêm nay đỏ như máu, ánh sáng mang đến sự chết chóc. Người con gái đang đứng dưới trăng, dưới chân đầy xác chết. Còn có một kẻ đang quỳ dưới chân nàng,van xin liên tục:"Làm ơn đừng giết tôi. Tôi có thể cho cô nhiều tiền nhưng xin cô đừng giết tôi. Tha cho tôi đi." Khuôn mặt dưới ánh sáng đỏ chưa từng thay đổi một chút nào,vẫn lạnh tựa hàn băng, vô cảm, giống như chưa từng nghe lời cầu xin của tên kia. Thanh kiếm trên tay cô từ trên cao đâm thẳng vào ngực của hắn. Máu vang khắp nơi, nồng nặc mùi tanh của máu.

"Người nói xem, trên thế giới này ta muốn gì mà lại không có được chứ."- Giọng nói trong trẻo của người thiếu nữ vang lên.

Kẻ đáng chết sẽ phải chết, trong mắt của Lâm Nguyệt Dạ nàng chỉ có “kẻ đáng chết” và “kẻ không đáng chết “, ngoài ra không có “kẻ đáng thương”. Đối với nàng, kẻ mạnh mới được quyết định sống chết của người khác, nàng đã phải nỗ lực biết bao nhiêu để có được như ngày hôm nay. Nàng không quan tâm ai ghét nàng cũng như không cần biết ai căm thù nàng, chỉ cần biết là kẻ nào đụng đến nàng sẽ phải chết. Đó là những lời mẹ đã dặn nàng trước khi chết. Bà con đưa sợi dây chuyền bạc trên cổ cô xuống đưa cho nàng, dặn nàng phải giữ thật cẩn thận. Sợi dây chuyền được làm bằng bạc tinh khiết, không nhiễm chút bụi nào, trên mặt dây chuyền là một viên ngọc lục bảo được trạm khắc cẩn thận,khí soi dưới ánh trăng sẽ thấy trong tâm của viên ngọc có ánh sáng màu đỏ. Sợi dây chuyền đó đã được tổ tiên của nàng lưu truyền và gìn giữ mấy nghìn năm nay. Theo như sách cổ nói thì sợi dây đó có một sức mạnh kì bí, bảo hộ cho chủ nhân thật sự của nó mà chủ nhân của nó là Lâm gia gia chủ đời đầu tiên. Không ai biết nó có sức mạnh như thế nào nhưng nếu nó là bảo vật của gia tộc thì phải bảo vệ tới cùng. Vì vậy mà các đời Lâm gia đều vì nó mà hi sinh cả tính mạng cuối cùng cả gia tộc chỉ còn lại nàng. Thứ nàng muốn có chỉ là tự do và sức mạnh,nàng cũng không quên kẻ đã giết mẹ nàng. Người ta gọi nàng là thần chết, tìm mọi cách tránh xa nàng vì sợ mình sẽ là người tiếp theo chết dưới kiếm của nàng. Bởi vậy, nàng luôn cô đơn, không có ai cạnh nàng. Cô đơn, cái cảm giác đó nàng đã sớm quen rồi, nàng cũng không phải là một người yếu đuối, đôi mắt nàng sau nhiều lần ướt đầm giờ đây khô hơn bao giờ hết, không thể khóc nữa rồi. Những tâm tư xưa nay đều được giấu rất kĩ, khó có ai có thể thấy được. Nàng là một kẻ cuồng vọng. Lão thiên có đứng về phía nàng hay không nàng không cần biết, nhưng nếu lão ta muốn đối đầu với nàng thì nàng sẽ bắt lão quỳ dưới chân mà phục tùng nàng.

Một thân hắc y, nàng bước đi nhẹ nhàng, thanh thoát trên con đường tối tăm, lạnh lẽo. Không gian tĩnh lặng một cách u ám và đáng sợ. Người thiếu nữ tựa như con gió, chẳng quan tâm đến xung quanh, nàng vẫn cất bước đi về phía biển cả. Nàng yêu những con sóng mạnh mẽ kia, yêu cái gió lạnh lẽo dưới trăng. Nguyệt Dạ đưa tay xuống biển. Nước biển thật quá lạnh đi. Bỗng một thứ gì đó cửa tay của nàng. Khi nàng đưa tay lên, máu của nàng vô tình chạm vào mặt dây chuyền, nó phát ra một thứ ánh sáng đỏ điểm lẹ. Và rồi một cái gì đó kéo nàng xuống nước. Không biết vì sao nhưng đột nhiên trước mặt nàng xuất hiện một mạng u tối.

(End chương 1)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bỉ Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 2: Xuyên không làm độc nhất công chúa

*Độc nhất công chúa: đứa con gái duy nhất của hoàng đế (có thể có hoặc không huynh đệ)

"Đây là đâu?"- Xung quanh Nguyệt Dạ là một màu tối đen như mực. Trước mặt nàng xuất hiện những hình ảnh kì lạ, những kí ức của một người khác. Chủ nhân của những đoạn kí ức đó là một cô bé chừng 9 - 10 tuổi, đáng yêu vô cùng. Cô bé cùng tên với Nguyệt Dạ, là độc nhất công chúa vô cùng được sủng ái. Nàng có 9 người ca ca, không có đệ đệ. Nàng luôn được sống trong sự yêu thương của cha và các ca ca. Tuy nhiên, sự ngây thơ, hồn nhiên của cô bé và người mẹ được hoàng thượng vô cùng sủng ái đã mất của mình vô tình khiến cô bị những phi tần vô từ (không có con) ghen ghét cũng như người mẹ quá cô. Cuối cùng cô bé bị một người nào đó phải sát thủ đến ám sát cô. Đó là đoạn hồi ức cuối cùng. Cô bé đó mở mắt ảo ảo xuất hiện trước mắt Nguyệt Dạ.

"Ta muốn gặp mẹ nhưng không muốn làm cha và các ca ca buồn. Tí có thể giúp ta được không. Hứa với ta đi, ta sẽ giao cơ thể này cho tí"- Giọng nói đáng yêu của cô bé vang lên kèm theo nụ cười tựa ánh dương trên mặt nhìn Nguyệt Dạ.

"Được, ta đồng ý "- Nguyệt Dạ khẽ gật đầu. Nàng không phải là muốn có cơ thể cô bé, chỉ đơn giản là nàng nhìn thấy hình ảnh của bản thân thuở nhỏ ở cô bé. Cô bé cũng giống như nàng, rất nhớ mẹ nhưng cô bé lại không quên những người thân còn sống của mình. Thật là một cô bé tốt bụng, thực không đáng chết một chút nào. Kẻ nào hại chết cô bé sẽ phải trả giá, nàng nhất định sẽ trả thù cho cô bé. Đúng là một cô bé đơn thuần, những kẻ Nguyệt Dạ nàng gặp đều muốn vì trả thù mà quên đi những người thân của mình.

"Ta sẽ bảo vệ cha và các ca ca của muội "- Ánh mắt của Nguyệt Dạ vẫn kiên cường nhưng vẫn có chút dịu dàng nhìn cô bé dần biến mất vào hư không.

Tay chân nàng dần có cảm giác trở lại. Bên cạnh nàng có tiếng nói của hai người.

"Người nói xem, công chúa đáng yêu như vậy chết thật tiếc a "- Một tên vừa đào đất vừa thở dài.

"Biết sao được, ai bảo nàng chọc phải Tô phi chứ. Nếu nàng không chết thì người chết sẽ là chúng ta đó "- Ánh mắt đầy sự tức giận, tên còn lại không đành lòng nói, nhưng nghĩ đến điều việc mình có thể chết thì hắn liền rợn người, tay cầm xẻng đào nhanh hơn.

Ta phi, là ai chứ. Trong kí ức của nguyên chủ không hề biết mình đắc tội cô ta. Vậy thì rốt cuộc tại sao cô ta lại muốn giết cô bé này. Đôi mắt nàng nháy một chút rồi mở ra. Nàng ngồi dậy nhìn về phía hai tên sát thủ.

"Quý, quý a "- Một tên nhìn thấy nàng hét lên.

"Ngươi nói gì vậy. Ta đã làm cái nghề sát thủ này nhiều năm nhưng đã bao giờ ta thấy quý đâu. Ngươi nhìn nhầm thôi đồ nh..." Lời của tên sát thủ còn chưa nói hết đã bị nhát kiếm của Nguyệt Dạ cắt ngang. Máu bắn tung tóe khắp xung quanh. Nhát kiếm của nàng chưa bao giờ chần chừ, chém thẳng vào tên còn lại. Hắn thậm chí còn chưa nói được lời nào. Thật là, ai bảo hắn là kẻ đáng chết chứ. Không biết thanh kiếm trong tay nàng xuất hiện từ bao giờ. Thanh kiếm đó một bảo vật nàng vô tình lấy được trong một lần làm việc. Nó quả thật là một thanh bảo kiếm rất tốt, nàng vốn đã khá coi trọng nó rồi nay nó vì nàng mà đến cái thế giới này, nàng càng coi trọng nó hơn. Nàng sẽ cùng nó tung hoành khắp thiên hạ, xây dựng nên sức mạnh, lực lượng của bản thân. Nàng cũng nắm chặt lấy mặt dây chuyền trên cổ. Tất cả là nhờ có nó nàng mới có một cuộc đời mới. Nàng nhất định sẽ bảo vệ những thứ mình đang có, nhất định sẽ tôn trọng nó. Nhất định.

(End chương 2)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bì Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thời không chi giới. Vạn thú chi vương

Nguyệt Dạ ngồi xuống dưới một gốc cây ngay đó. Cơ thể này quả nhiên quá yếu ớt. Mặc dù được sống một cuộc sống sung sướng nhưng lại chưa từng tu luyện, không thể chịu được cuộc sống khổ cực. Nàng mới làm việc có một chút mà đã mệt lử rồi. Nàng bắt đầu ngồi xuống, kiểm tra thiên lực của mình. Theo như kí ức của nguyên chủ thì ở thế giới này, thiên lực chính là sức mạnh, người tu luyện thiên lực gọi là tu luyện giả. Ngoài ra còn có thể kí khế ước với các loài yêu thú, ma thú, thần thú, trở thành triệu hồi sư. Nghề nghiệp được kính trọng nhất thế giới này chính là luyện được sư. Mỗi nghề nghiệp được phân chia thành 9 cấp bậc, tuy nhiên cũng có cấp bậc thứ 10 nhưng cấp bậc này lại rất khó đạt được, hơn mấy trăm ngàn năm nay, vẫn chưa có ai đạt được, có thể nói nó là cấp bậc trong truyền thuyết. Tu luyện giả và triệu hồi sư dù ở cấp bậc nào đi chăng nữa cũng không thể bằng luyện được sư. Có rất ít luyện được sư trên thế giới vì luyện đan là việc rất khó mà không phải ai cũng có thể làm được. Nguyệt Dạ bắt đầu nhắm mắt lại và vận động thiên lực trong cơ thể. Thiên lực xung quanh bị hút vào cơ thể nàng, làm cho thiên lực của nàng tăng lên nhanh chóng. Một cơ thể có thiên phú cao như vậy mà lại không tu luyện thật là uổng phí a. Một giọng nói từ đâu truyền đến:

"Ngươi là chủ nhân của thời không chi giới?"

Nghe được giọng nói, Nguyệt Dạ khẽ giật mình một cái, nàng mở mắt ra.

"Ngươi là ai?"- Nàng đảo mắt xung quanh.

"Nháy mắt một cái, ngươi có thể thấy được ta." - Giọng nói thanh thoát ấy lại vang lên một lần nữa.

Nghe theo lời nói kia, nàng nhắm mắt lại rồi nhanh chóng mở ra. Xung quanh nàng bây giờ là một không gian khác hẳn khi nãy. Nhìn thấy xung quanh, nàng không khỏi kinh hãi một phen. Rốt cuộc đây là đâu? Xuất hiện trước mặt nàng là một tiểu bạch miêu (mèo nhỏ màu trắng). Đây không phải là một con mèo bình thường. Nàng đã nhanh chóng cảm giác được uy áp mạnh mẽ của nó. Cái uy áp đó có thể đè chết bất kì người nào nhưng nàng không sợ hãi. Nàng đã từng gặp qua rất nhiều đối thủ mạnh mẽ nên không có gì có thể hù dọa nàng. Thấy Nguyệt Dạ vẫn bình tĩnh, cao ngạo, tiểu bạch miêu thu lại uy áp của mình.

"Ngươi đúng là chủ nhân mà thời không chi giới lựa chọn, quả nhiên khác xa người phàm!"- Tiểu bạch miêu mặc dù nhỏ nhưng vẫn có cái khí thế tự tin có chút ngông cuồng.

"Ngươi chưa trả lời ta, ngươi là ai? Thời không chi giới là gì?"- Vẫn ánh mắt kiên định đó, Nguyệt Dạ nhìn tiểu bạch miêu.

Nó không nói gì cả, chỉ cười nìm một chút. Nguyệt Dạ biết nó đang làm cao, cũng im lặng không nói gì. Đến nửa canh ngày sau, tiểu bạch miêu cuối cùng cũng chịu nói:

"Ta là Thiên Minh, vạn thú chi vương"

Vạn thú chi vương, vậy là vương của các loài thú rồi. Thảo nào nó lại có uy áp đến vậy. Nhưng với hình dáng của nó bây giờ thì...

"Ta vì bị thương nặng nên mới phải dựa vào thời không chi giới để giữ lại cái mạng này."

Ra là vậy.

"Còn về thời không chi giới thì ta cũng không rõ lắm, chỉ biết nó là do một cao nhân nào đó làm ra. Quan trọng là nó có nhiều căn phòng khác nhau mà chỉ có chủ nhân của thời không chi giới mới có thể mở ra được. Thời không chi giới này được rất nhiều người tranh đoạt đến chết, vậy mà rơi vào tay nhà đầu như ngươi. Lão thiên thật là quá bất công a."- Thiên Minh cười khỏ.

Thời không chi giới xem ra rất bí ẩn a.

"Nếu ngươi giúp ta, ta sẽ kí khế ước với ngươi"- Thiên Minh cười nhẹ.

"Dựa vào đâu mà ngươi nghĩ ta sẽ kí khế ước với ngươi!"

Kí khế ước sao? Nàng vốn dĩ không thích. Nếu kí khế ước với nó thì khi nó chết khác gì mình cũng sẽ chết. Cái thứ không chắc chắn đó nàng còn lâu mới cần.

"Ta muốn ngươi phải thuận phục ta"

(End chương 3)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bì Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-1: Căn phòng thứ nhất (thượng)

“Ngươi dựa vào đầu mà muốn ta thuần phục ngươi chứ!”- Thiên Minh tức giận, phóng ra cỗ uy áp mạnh đến bức người khác nghẹt thở. Lâm Nguyệt Dạ dường như cũng bị ảnh hưởng một chút, nhũn mảy.

“Ngươi nghĩ ngươi có lựa chọn khác sao!”- Vừa nãy, lời nàng (LND) nói nào có phải hỏi nàng (TM), đó là nàng khẳng định.

Thiên Minh có chút sững sốt. Trước nay, nàng chưa thấy ai ngông cuồng đến vậy. Thiếu nữ này thật sự quá đề cao bản thân rồi. Nhưng nghĩ lại, nàng thấy người thiếu nữ trước mắt này nói rất đúng. Hiện giờ chủ nhân của thời không chỉ giới là nàng ta (LND), nếu nàng (TM) muốn ở lại há chẳng phải cần có sự cho phép của nàng ta (LND) sao. Con người của thiếu nữ này rất nguy hiểm, có cảm giác như ở gần nàng mà không cẩn thận có thể mất mạng ngay tức khắc. Nhìn sơ người thiếu nữ trước mắt, nàng (TM) thấy rõ sự lạnh lẽo mang chút bí ẩn trong mắt nàng (LND), ngũ quan tinh xảo, thân pháp nhanh nhẹn, hơn nữa nàng còn có thiên phú rất cao. Ngắm lại một chút, nàng (LND) chắc chắn sẽ là một cường giả, đó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, nếu có được chủ nhân như vậy cũng không gọi là quá thiệt.

“Được, ta sẽ thuần phục ngươi!”- Thiên Minh cuối cùng vẫn thờ dãi. Ai mà ngờ đường đường là vạn thú chi vương mà lại thuần phục một con người bé nhỏ cơ chứ.

Nguyệt Dạ nhếch môi một chút.

“Vậy ta ra ngoài bằng cách nào đây “

Vừa nghĩ đến, trong tức khắc, Nguyệt Dạ đã ở nơi lúc này.

Thiên Minh ở trong thời không chỉ giới nói:” Tên ngươi là gì?”

“Ngươi nên gọi ta là chủ nhân.”- Nàng vẫn lãnh đạm như vậy.

“Được rồi chủ nhân, người tên gì?”

“Lâm Nguyệt Dạ “

Thiên Minh thờ dãi: “Nguyệt Dạ, đêm trăng sao?” Theo nàng thấy thì đêm trăng đó chắc chắn là huyết nguyệt (trăng đỏ, trăng máu)

Trong không gian chỉ giới có nhiều căn phòng tùy thuộc cấp bậc sức mạnh của chủ nhân mà mở ra. Căn phòng đầu tiên mở ra. Một căn phòng khá rộng nhưng chỉ có một bộ hắc y, một vài bình dược và hai quyển sách được đặt ở giữa phòng. Bộ hắc y này được làm bằng chất liệu rất tốt, không dù bên ngoài có long hỏa vây xung quanh, hàn băng ngàn năm, người mặc vẫn sẽ thấy rất bình thường, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra. Loại chất liệu này có bao nhiêu tiền cũng chưa chắc đã mua được, vậy mà ở đây lại có hẳn một bộ y phục. Nàng quả thật rất tò mò không biết ai đã tạo ra thời không chỉ giới nhưng nàng chắc chắn người đó tuyệt đối không phải phạm nhân. Nàng lập tức mặc bộ hắc y lên người. Quả nhiên rất vừa.

Thiên Minh đứng bên cạnh nhìn vào mười mấy bình dược, hít một ngậm khí lạnh. Mặc dù nàng không phải dược sư nhưng nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được dược khí nồng nặc tỏa ra từ chúng.

Thấy Thiên Minh đứng ngây người, Nguyệt Dạ liền nhìn vào mấy viên đan dược kia. Mấy viên đan dược này cũng tốt thật đó nhưng...nàng không cần.

Nhìn biểu cảm lãnh đạm không quan tâm của nàng (LND), Thiên Minh há hốc mồm. Nàng biết chủ nhân của mình chắc chắn không tầm thường nhưng không nghĩ lại cao ngạo tới mức này thì quả thật khiến nàng thất phần kinh ngạc.

“Sao chủ nhân coi thường những đan dược này quá vậy, chúng thật sự rất hiếm “- Thiên Minh nhìn người chủ nhân nhỏ bé của nàng.

“Những cái đó căn bản chỉ là đan dược thấp cấp, luyện ra chúng có gì khó “- Nguyệt Dạ nói như đó là một điều khá bình thường khiến cho Thiên Minh không khỏi cá kinh.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bì Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4-2: Căn phòng thứ nhất (hạ)

Nguyệt Dạ đây chính là khẳng định mình là một luyện dược sư. Nhưng một luyện dược sư bình thường khi thấy nhiều đan dược như vậy cũng sẽ há hốc, không tin vào mắt mình. Vậy mà người thiếu nữ bé nhỏ này lại...

"Người biết luyện đan?"- Thiên Minh vẫn có chút không tin lắm. Nàng (LND) còn nhỏ tuổi như vậy mà. Những luyện dược sư giỏi nhất cũng phải là những lão giả hơn nữa nghe cái giọng mang ý khinh thường đó tức là nàng có cách để luyện nhiều đan dược sao.

"Cũng có thể nói là vậy. Mẹ kiếp trước của ta chính là thần y. Ta từng thấy một cuốn sách luyện đan tên là 'Thiên tâm luyện đan pháp'. Vì tò mò nên ta đã sớm học thuộc nó."

Học thuộc! Nữ từ này có còn là người không chứ. Sách luyện đan có thể xếp vào hàng đệ nhất không tự (chữ nhiều).

Đối với Nguyệt Dạ, cuốn sách đó khá thú vị nhưng vì ở thế giới của nàng không thể luyện đan nên nó cũng coi như vô dụng. Nhưng ở thế giới này thì cuốn sách kia rất hữu dụng a.

"Mấy đan dược này đều là Phục lực đan từ nhất phẩm đến tam phẩm, có khả năng phục hồi thiên lực tùy theo phẩm cấp."

Đan dược được chia làm 9 phẩm cấp. Có rất nhiều loại đan có công dụng khác nhau có thể dùng cho người và các loại thú đều được.

Nguyệt Dạ nhìn sang hai cuốn sách kia, một là 'Căn khôn tâm pháp' dùng để tu luyện, một là 'Vạn khí tập' được ghi chép đầy đủ về tất cả các loại binh khí. Nhìn qua 'Vạn khí tập', nàng nhìn thấy có một trang ghi chép chi tiết về loại kiếm mình. Nàng ban đầu cũng không biết nó tên gì, song thấy được uy lực và khí thế tỏa ra từ thanh kiếm nên quyết định giữ nó làm vũ

khí. Bên trong cuốn sách có ghi tên của thanh kiếm là 'Tu La kiếm', uy lực của kiếm đúng như tên là thanh kiếm tử thần, cướp đoạt sinh mạng của người khác một cách dứt khoát, không tha cho bất kì ai vốn là bản chất của Tu La. Theo như quyển sách, năng trich máu của mình vào thanh kiếm để nó nhận chủ. Dù gì nó cũng đã đồng hành cùng nàng rất lâu rồi, hơn nữa là từ kiếp trước đến kiếp này nên việc trich máu nhận chủ cũng khá dễ dàng. Lúc này, uy lực của Tu La kiếm được bộc phát mạnh mẽ. Nhìn thấy cảnh này, Nguyệt Dạ không khỏi cười khê một tiếng. Nàng cũng có thể hiểu được việc bị kim hãm sức mạnh trong một thời gian khá dài.

Thiên Minh đứng cạnh Nguyệt Dạ, trong ánh mắt loé lên một tia ghen tị. Tại sao lão thiên lại có thể bắt công đến thế! Bao nhiêu đồ tốt không hiểu thế nào lại đều rơi vào tay của nữ tử nhỏ tuổi này chứ! Vận khí của nàng ta (LND) lại tốt quá a.

Ánh mắt Nguyệt Dạ dời đến chỗ 'Cần khôn tâm pháp'. Nàng lật nhẹ từng trang giấy. Trên những trang giấy không có lấy một chữ, chỉ có những hình vẽ vừa nhìn thì thấy khá giống nhau nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy những điểm khác nhau rất nhỏ. Nếu cứ lật nhẹ từng trang chắc chắn sẽ rất khó hiểu. Loại sách kiểu này nàng từng thấy rất nhiều chỉ cần lướt nhanh từng trang giấy thì sẽ thấy giống như hình ảnh đang chuyển động. Sau một canh giờ, nàng đã thuộc hoàn toàn những gì trong cuốn sách. Khoanh chân ngồi xuống, nàng bắt đầu tu luyện.

(End chương 4)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bì Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Cải tạo cơ thể. Lần đầu luyện đan

Trước hết phải cải tạo cơ thể. Mặc dù cơ thể này có thiên phú khá cao nhưng cơ thể vẫn có chút cứng nhắc, chưa từng tu luyện nên khó hấp thu tốt thiên lực vào, với cả nếu cải tạo lại cơ thể thì tốc độ tu luyện chắc chắn sẽ tăng lên nhanh hơn người bình thường cả trăm lần. Nguyệt Dạ bắt đầu vận động thiên lực khai thông các đường kinh mạch trong cơ thể, tẩy các tạp chất trong cơ thể ra ngoài, tăng cường sự hoạt động của các cơ. Quá trình này hết sức đau đớn, hơn nữa đã từng có người chết vì không chịu nổi.

Thiên Minh ở trong thời không chỉ giới nhìn chăm chú nàng(LND), có phần xót xa. Phải biết là quá trình này có thể đau đến chết người, làm sao mà người thiếu nữ chạc 10 tuổi lại có thể chịu đựng được chứ. Điều này làm nàng (TM) thật sự lo lắng. Trái lại với suy nghĩ của nàng (TM), Nguyệt Dạ thể nhưng lại không la hét một chút nào, thậm chí đến một tiếng rên còn không có, chỉ có những giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn từ trên trán nàng (LND) xuống.

Điều này...sao có thể...đây chắc...chấn là...nằm mơ. Đúng rồi, đây chắc chắn là nằm mơ. Làm sao mà một người nữ tử bé nhỏ này lại có thể chịu đựng được tới mức như vậy! Nếu là nàng (TM), nàng cũng tuyệt đối không thể làm chịu được mà hét lên. Thế nhưng tại sao nữ tử này lại... Thiên Minh giương móng lên, cào lên mặt mình một cái. Đau...thật sự rất đau. Vậy có nghĩa những điều này là...sự thật. Nàng không phải đang nằm mơ. Ban đầu, nàng còn đang có chút nghi ngờ người chủ nhân trẻ tuổi này nhưng bây giờ nàng đã tin rồi. Lâm Nguyệt Dạ này thật sự là quá yêu nghiệt, Thiên Minh nàng thật sự không nhìn làm người. Nàng (TM) cười thầm. Lão thiên xem ra còn không có bắt công lắm, cho nàng một chủ nhân tốt như vậy. Nàng ta chắc chắn sẽ đứng trên cả thiên hạ giống như người kia, chắc chắn. Đến lúc đó, nàng (TM) có thể đứng bên cạnh chủ nhân của mình ngạo nghễ nhìn xuống thiên hạ quả là một vinh dự rất lớn. Mặc dù nàng là vận thú chỉ vương nhưng xưa nay không phải là đệ nhất thiên hạ nên cái cảm giác đứng trên thiên hạ đó nàng vẫn không có cách nào với tới được. Nàng từ nay sẽ đồng cam cộng khổ cùng chủ nhân, thế chết không bỏ người.

Tới nửa ngày sau, quá trình cải tạo cơ thể cũng kết thúc. Nguyệt Dạ thật sự rất mệt mỏi, tưởng chừng như đứng không nổi nữa, lao đao muốn ngã xuống. Nàng dựa vào một cái cây gần đó, mồ hôi không khô nhé lên một chút. Cuối cùng cũng thành công rồi. Cơ thể nàng trở nên mềm mại. Nguyên chủ quả nhiên là một công chúa quá được sủng ái, chưa bao giờ phải chịu khổ như vậy. Cái cơ thể này Lâm Nguyệt Dạ nàng có chút không quen. Nàng đứng thẳng lên, ưỡn người một cái. Bước chân nàng thanh thoát bước đi sâu vào cánh rừng. Nàng đang tìm một ít nguyên liệu chế độc. Thực lực bây giờ của nàng không cao nên phải đề phòng một chút. Nàng đây chính là một cao thủ độc dược, nàng mà nhận thứ hai chắc chắn sẽ không ai nhận thứ nhất. Trúng phải độc của nàng không chết cũng sẽ bị tàn mà trước nay nàng chưa bao giờ chế ra thuốc giải. Nếu nàng đã muốn độc chết người khác thì hà cớ gì lại phải chế giải được chứ. Nàng cũng không sợ mình sẽ trúng phải độc của chính mình. Cơ thể nàng trước giờ chính là bách độc bất xâm, muốn độc chết nàng quả thật còn khó hơn lên trời, có thế nói là nhiệm vụ bất khả thi a. Đi vòng quanh cánh rừng, nàng thật sự rất thích. Ở đây xung quanh đều là thảo dược, những thứ mà nàng xem là bảo bối. Đôi lúc nghĩ lại cũng thật buồn cười. Mẹ nàng vốn là một thần y cứu giúp người khác mà nàng thì lại chế độc giết người. Các loại kiến thức y học dù là nhỏ nhất nàng cũng rất tinh thông, mẹ nàng thậm chí còn dạy nàng từ thuở chưa biết nói. Tuy vậy nàng lại có hứng thú hơn đối với độc dược. Mẹ nàng cũng biết điều này nhưng không cấm cản. Bà biết nàng sẽ không vô cớ giết người. Có thể nói là chỉ cần những cái kiến thức này, nàng hoàn toàn có thể tung hoành ngang dọc thiên hạ. Nàng vô tình nhặt được một đan lò khá cũ. Có thể cái này không phải loại tốt gì nhưng lúc này nàng không còn sự lựa chọn nào khác. Nàng lấy vải bọc lấy ném vào, tùy tiện làm vài viên đan ném cho Thiên Minh.

" Cái này là..."

" Hoàn thể đan nhất phẩm, giúp phục hồi thương thể. Thương thể của ngươi khá nặng nên cái này cũng chỉ là tạm thời. Đợi sau khi tìm đủ nguyên liệu, ta sẽ giúp ngươi hồi phục như ban đầu."

Thiên Minh nghe xong lời của Nguyệt Dạ thì đáy mắt loé lên một tia cảm động. Nàng không nghĩ đến những viên đan dược quý này chủ nhân lại đưa hết cho mình lại còn nói sẽ giúp mình. Nàng chưa từng thấy ai tốt với nàng như chủ nhân. Cầm vài viên đan dược bỏ ngay vào miệng. Trong cơ thể Thiên Minh xuất hiện một luồng sức mạnh áp áp lan tỏa, chữa lành những vết thương. Đan dược của chủ nhân quả nhiên không thể coi thường.

Tiếp sau đó, Nguyệt Dạ luyện chế một viên đan dược gọi là Thiên phá đan. Thiên phá đan là một loại đan dược nâng cao sức mạnh, giúp cho hiệu quả tu luyện tăng lên đáng kể. Nàng nuốt đan dược xuống, tiến vào thời không chỉ giới bề quan.

(End chương 5)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bì Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Xuất quan. Bạo Phong Thần Điều

Suốt ba năm qua, người thiếu nữ lạnh băng kia vẫn ngồi tại đó, chưa từng di chuyển. Làn da trắng mịn màng, ngũ quan vẫn tinh xảo như trước chỉ khác là thêm một phần trưởng thành. Mái tóc nàng so với ba năm trước đã dài thêm rất nhiều, màu huyết sắc vẫn chưa hề phai nhòa một chút. Làn gió nhẹ lướt qua làm những lọn tóc đó bay lên. Gió thổi mỗi lúc một mạnh hơn. Đôi mắt nàng vốn đã nhắm lâu nay chợt nhẹ nhàng mở ra, làm lộ ra con ngươi trong vắt, chưa từng nhiễm bụi trần. Nàng, Lâm Nguyệt Dạ đã xuất quan. Sau ba năm nằm bế quan, công lực của nàng tăng lên đáng kể, lượng thiên lực trong cơ thể cũng hơn trước rất nhiều.

" Haizz... Bể quan suốt ba năm mà chỉ đạt tới tu luyện giả lục cấp. Xem ra còn phải luyện tập nhiều hơn."

Thiên Minh vốn cũng vừa mới tỉnh dậy bị câu nói này của Nguyệt Dạ mà tức giận. Ba năm mà tăng tận lục cấp, người cũng quá biến thái đi. Còn nhớ mấy trăm năm trước nàng (TM) phải mất cả gần mười lăm năm để đạt tới cái thực lực đó a. Quá mức yêu nghiệt đi a! Nàng (TM) quả thực muốn hét vào mặt người chủ nhân yêu nghiệt của mình: "Thực lực tăng nhanh một cách biến thái như vậy còn than thở gì nữa!"

Nguyệt Dạ đứng dậy, vươn người một cái. Ba năm nay chỉ ngồi yên một chỗ, xương khớp đều trở nên cứng ngắt hết rồi. Lâu rồi không ăn gì khiến nàng có chút đói bụng. Phải đi xung quanh tìm chút gì đó để mới được a.

Trời đang xanh trong vắt chợt gió mạnh từ đâu nổi lên. Từng cơn gió tựa như những thanh đao chém mạnh vào những thứ nó quét qua.

Thiên Minh đang chán nản trong thời không chi giới. Mắt nàng chợt lóe sáng lên. Nàng vội hồi thúc Nguyệt Dạ:

" Chủ nhân! Đó là 'Bạo phong' của 'Bạo Phong thần điều', là thần thú đó. Mau bắt nó, nó sẽ giúp ích cho người. Hiện giờ ta có thể cảm nhận thấy nó đang rất yếu."

Nghe thấy lời Thiên Minh, Nguyệt Dạ lao nhanh tới nơi những cơn gió lao ra. Nàng thi triển 'Phiêu Miểu thân pháp' nàng đã học được trong 'Càn khôn tâm pháp'. Trong lúc bế quan, nàng đã luyện thành thực bộ thân pháp này. 'Phiêu Miểu thân pháp' khẽ động, tốc độ của nàng đã nhanh hơn gấp vạn lần. Khóe miệng nàng không khỏi nhếch lên một chút. Vừa mới xuất quan đã có chuyện để kiểm tra thực lực quả là tốt a.

Nguyệt Dạ lao nhanh tới đó rồi đứng lặng yên trên một cái cây gần đó. Đằng kia có lẽ là... 'Liệt Hỏa Lang'! Trước đây, trong một buổi dạ tiệc, thừa tướng từng dâng tặng một yêu thú thất cấp- 'Liệt Hỏa Lang'. 'Liệt Hỏa Lang' là yêu thú hòa hệ thuộc hàng cao nhất, sánh ngang với một thần thú cấp thấp (khoảng từ 1->3 cấp). Có điều đối với nàng thì nó cũng chẳng là gì. Lâm Nguyệt Dạ vốn là một công chúa được sủng ái hơn cả các hoàng tử nên nàng đã nhìn thấy cả vạn con thú như vậy. Thứ nàng muốn có chính là con Bạo Phong Thần Điều bên kia. Hung mãnh, kiêu ngạo, ngồng cuồng, một con thần thú khiến nàng khá ưng ý. Trên khuôn mặt nàng đã sớm hiện lên một nụ cười. Một nụ cười thích ý... cứ cho là vậy đi. Một con 'Bạo Phong Thần Điều' ngũ cấp muốn đổi đầu với một đàn hơn chục con 'Liệt Hỏa Lang' thất cấp, hơn nữa con thần thú này lại đang bị thương. Tuy vậy nó lại không có một chút gì gọi là khuất phục, vẫn ngạo nghễ như trước,tựa như nó là một vị vương vậy, không hề e sợ bất cứ thứ gì. Lâm Nguyệt Dạ nàng thật muốn xem xem nó làm sao để thắng.

Thật đáng để nàng mong chờ.

(End chương 6)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bỉ Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Thần thú- Bạo Phong Thần Điều

Gió vẫn đang thổi mạnh, tuy có chút suy yếu nhưng không thể che giấu được cái khí chất kiêu ngạo trời sinh. Một con thần thú bị thương nặng đổi đầu với một bầy thú mạnh bạo, thật đáng để mong chờ.

Lâm Nguyệt Dạ vẫn đứng yên ở đó, ngạo nghễ nhìn về phía con thần thú kia. Khóe miệng nàng không khỏi nhếch lên một chút. Một con vật thật kiêu ngạo, nàng thật sự khá có hứng thú với nó. Nàng hiện giờ là muốn xem nó có thể thắng hay không. Nàng vốn không cần một con vật hèn nhát, càng không cần một con vật yếu đuối. Nhìn thấy ngạo khí của nó vẫn mạnh mẽ như vậy, nàng đã định, con Bạo Phong Thần Điều này phải là của nàng.

Thiên Minh nhìn thấy một màn này cũng thầm tán thưởng con thần thú. Cao ngạo, bề ngễ, đúng là khí chất thần thú cao quý. Nàng đã từng nhìn thấy một con Bạo Phong Thần Điều lớn hơn, rất có bá khí.

Bạo Phong Thần Điều bây giờ đang rất giận giữ. Nó giận cái thứ gớm ghiếc đã làm nó bị thương nặng như vậy, giận những con Liệt Hỏa Lang này dám xem thường nó, càng giận cái người vô tâm đang đứng đằng xa. Nó đã thấy Nguyệt Dạ từ lâu. Ánh mắt nó rực lửa. Nếu nó cùng Liệt Hỏa Lang giao chiến, ắt hẳn sẽ bị thương nặng hơn, con người kia nhất định sẽ bắt hẳn, nếu tấn công con người kia, những con sói này sẽ thừa cơ đánh lên nó, nó cũng sẽ không nhờ con người kia giúp đỡ. Nó không cần nhờ một con người yếu đuối giúp. Đối với nó, con người luôn là sinh vật rất âm hiểm, xấu xa, không nên tiếp xúc nhiều. Nhưng dù có chết nó cũng tuyệt đối không bỏ chạy, uy phong của nó không cho phép.

Cũng không còn cách nào, nó đành phải giao chiến, nó tin con người kia sẽ không đánh lên. Nó cảm nhận được một cái khí chất vương giả ngạo nghễ của người đó. Nó phải sống, nó không tin con người kia có thể giết được nó. Nó đã hứa là phải sống.

Ở đằng xa, Nguyệt Dạ căn bản là đã biết bản thân bị nó phát hiện, chỉ là nàng biết nó sẽ không thể tấn công nàng ngay lúc này. Nàng có thể nhìn thấy một tia tham sống lóe lên trên mắt nàng, nhưng theo nàng thấy, nó tuyệt đối sẽ không khuất phục trước kẻ khác, nó chỉ là muốn sống sót.

Bạo Phong Thần Điều thét lên. Trong tiếng thét mang đầy sự tức giận cùng uy áp huyết mạch thần thú. Nó dường dường là một thần thú cao cao tại thượng, sao có thể khuất phục trước những con lang nhỏ bé này. Trong mắt nó hoàn toàn không có lũ sói, chỉ có con người đang đứng đằng xa. Nhưng hiện giờ nó đang bị trọng thương, sao có thể dễ dàng thắng lũ sói này, à không, phải là con người kia. Ánh mắt nó tràn đầy chán ghét nhìn về phía con người kia. Nó tức giận, một cơn lốc mạnh mẽ tiến về phía đám Liệt Hỏa Lang.

Lũ sói kia tuy có chút sợ nhưng chúng nó biết, một là con Bạo Phong Thần Điều này chết, hai là bọn chúng sẽ chết, không còn sự lựa chọn nào khác. Không biết vì cái gì mà chúng nó lại tự chạy tới chỗ con thần điều này, chỉ sợ có kẻ điều khiển chúng. Giờ khắc này bọn chúng đang rất sợ, nhất sợ uy áp mạnh mẽ của con thần điều, sau là sợ bọn chúng sẽ phải chết ở đây mà không biết vì sao mình chết. Rõ ràng là có kẻ đang điều khiển chúng vậy mà chúng cũng không thể làm gì được, cuối cùng đành phải chờ chết. Có điều bây giờ thần điều đang bị thương, bọn chúng có khả năng thắng. Nhận thức được điều này, đám Liệt Hỏa Lang nhất thời điên cuồng xông lên. Dù gì nếu bọn chúng tấn công, sẽ có thể sống, nhưng nếu đứng yên thì chỉ có chết. Bọn chúng còn không nhận ra có người đang đứng gần bọn nó, cười lạnh một tiếng

Bạo Phong Thần Điều thấy được sự điên cuồng trong mắt chúng liền biết có kẻ điều khiển chúng. Có điều dù biết vậy nhưng con thần điều lựa chọn không cứu. Nếu nó cứu, chẳng khác gì nó sẽ chết. Nó liếc qua con người kia. Nàng ta (đáng lẽ ra phải dùng 'hắn' nhưng ở đây Dạ tỷ là nữ nên dùng 'nàng') đang cười, chỉ là cái nụ cười cười thoạt nhìn rất quen thuộc. Rốt cuộc con người kia là ai! Không... không lẽ... lại là nàng! Con thần điều bắt đầu cảm thấy rối rắm. Không đúng! Nàng đã... chết. Chính nó đã tận mắt chứng kiến. Vậy con người kia là ai? Không lẽ...

(End chương 7)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bỉ Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: “Lâm Nguyệt Dạ”

Trong chốc lát, con thần điều ngơ ngác nhìn. Nhìn cái người giống “nàng ấy”. Bạo Phong Thần Điều sau đó liền nhận ra: Không phải là “nàng”, tóc của “nàng” màu lam sắc. Nó bỗng sững lại một chút.

Lâm Nguyệt Dạ nhìn nó kinh ngạc, nàng không biết vì sao lại vậy. Vài khắc trước nó còn căm ghét, tức giận nàng lắm. Nhưng lúc này, nó lại nhìn nàng bằng ánh mắt...nhớ thương? Không thể! Trong kí ức của “Lâm Nguyệt Dạ” không có gặp con Bạo Phong Thần Điều này. Vậy không lẽ nàng nhìn lầm. Không đúng! Đôi mắt nàng chưa từng nhìn sai. Vậy làm sao con thần điều kia lại nhìn nàng bằng ánh mắt như nhìn thấy cô nhân!

Nàng tiến lại gần nó. Giờ phút này, con thần điều còn có chút ngơ ngẩn nhưng cũng nhanh chóng phát giác ra được Nguyệt Dạ đang tới gần.

Khác với suy nghĩ của Nguyệt Dạ, nó vẫn yên lặng, không có ý đề phòng hay ghét bỏ nàng giống như vài khắc trước.

Thiên Minh bên trong Thời Không Chi Giới cũng rất ngạc nhiên. Bạo Phong Thần Điều là thần thú, hơn nữa còn là thần thú kiêu ngạo bậc nhất cư nhiên lại tỏ vẻ ngoan ngoãn như thế. Vài khắc trước nó còn hận thù nhân như vậy, sao bây giờ...

Nguyệt Dạ tiến đến trước mặt con thần điều. Trên cánh nó bỗng xuất hiện một vật gì đó giống như mệnh bài(giống như lệnh bài nhưng đại diện cho sinh mệnh của một người) khác một chữ “Dạ”. Nó đưa tấm mệnh bài cho Nguyệt Dạ:

“Người hãy lấy máu nhỏ lên tấm mệnh bài này.”

Nguyệt Dạ có chút không hiểu nhưng vẫn làm theo. Dù gì thì nàng cũng muốn biết sai nó lại biểu hiện lạ như vậy.

Khi máu của nàng vừa chạm vào, tấm mệnh bài liền phát ra màu hoàng kim sáng chói sau liền đổi thành màu huyết sắc, chữ “Dạ” bên trên trở nên rõ ràng hơn.

Bạo Phong Thần Điều trở nên kích động, cơ thể đồ sộ của nó run lên. Nó liền cúi người xuống.

“Chủ nhân.”

Hai chữ của con thần điều nói ra làm Nguyệt Dạ giật mình. Thiên Minh đang ở trong Thời Không Chi Giới uống một hớp trà nghe thấy liền phun ra ngụm trà trong miệng chưa kịp nuốt.

“Người có chắc mình nhận đúng người không? Ta và người thật sự chưa từng gặp nhau!”-Nguyệt Dạ bình tĩnh nói, giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng có mang theo một tia âm lãnh đến đáng sợ.

“Không, ta và người đã từng gặp nhau, chỉ là khi ấy người còn là là một tiểu oa nhi nên không nhớ được ta.”-Bạo Phong Thần Điều trầm giọng nói. Khi nói hoàn toàn bình thường, không cứng nhắc, không ngắt quãng, tim không đập nhanh, hô hấp bình thường, căn bản là nói một sự thật, không có nửa phần giả dối.

“Nương của người từng cứu ta một mạng, còn giúp ta trả thù nên ta đã thề phải toàn tâm toàn ý vì nàng ấy. Trước nhắm mắt, nàng đã đưa người và tấm mệnh bài của người cho ta, bảo ta giúp người. Khi đó ta định mang người đến Phong Vực nhưng nửa đường bị Thôn Thiên Mãng Xà đánh lên làm ta trọng thương. Lúc đó ta đã giao người cho nha hoàn thân cận của nương người. Chỉ là nàng ta đi đâu thì ta không rõ. Nhiều năm qua, ta vẫn luôn tìm kiếm người. Vừa rồi ta đã gặp lại con rắn thú đó, cùng nó đại chiến nên bị thương. Trong phúc có họa, không ngờ ta lại gặp được người trong lúc này.”- Nói đến đây, giọng Bạo Phong Thần Điều như nghẹn lại, không thể nói tiếp.

Nguyệt Dạ bây giờ chợt hiểu ra, nhưng cũng không có gì bất ngờ. “Lâm Nguyệt Dạ” thật sự đã biết phụ vương cùng mẫu phi không phải là cha nương thật sự của nàng. Trong một lần tình cờ chơi trong Hậu Hoa Viên, “Lâm Nguyệt Dạ” đã nghe thấy cuộc nói chuyện của mẫu phi, phụ hoàng và mẫu hậu(vì nữ 9 được hoàng hậu đối xử như con ruột nên nữ 9 cũng nhận bà làm mẹ). Sự thật này cũng làm nàng rất kinh ngạc, tuy nhiên vẫn che giấu và tỏ ra bình thường, không có một chút gì lộ người ta nghi hoặc, giống như chưa từng biết gì. Đứa trẻ này rất thông minh, vẫn luôn bí mật tìm cha nương thật sự của mình, chỉ là vì không có thể lực riêng nên nàng cũng không thể tra ra. Nàng chỉ biết nương nhìn rất giống mình, chỉ khác mái tóc màu lam sắc. “Lâm Nguyệt Dạ” thật sự là một đứa trẻ rất thông minh, phải nói là hồ ly chứ. Nàng nhớ lại lời “Lâm Nguyệt Dạ” đã nói trước khi biến mất, rõ ràng là muốn nàng tìm cha nương của mình. Không hiểu thế nào lúc đó nàng lại bị lừa. Đứa trẻ này thật sự rất bí ẩn. Xem ra con đường phía trước không hề đơn giản.

(End chương 8)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bì Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ta không phải quot;Lâm Nguyệt Dạquot;;

Đối với Bạo Phong Thần Điều đang nhìn mình bằng ánh mắt kiêu ngạo xen lẫn một tia hạnh phúc, Nguyệt Dạ vẫn thờ ơ như thể người nó đang nhìn không phải mình. Nàng cùng nó đứng lặng khoảng tầm một nén nhang. Sau đó, giọng nói lạnh nhạt cùng với khí thế ngạo nghễ không đổi của nàng vang lên:

"Người người muốn tìm không phải ta."

"Nhưng người rất giống nàng ta, hơn nữa mệnh bài rõ ràng nói người là con gái nàng!"

Sự thờ ơ và lạnh nhạt thể hiện rõ trên khuôn mặt nàng. Nàng không muốn sống dưới thân phận của một kẻ khác, nàng là nàng. Nếu nàng đã không phải "Lâm Nguyệt Dạ", nàng cũng sẽ không giấu diếm điều đó. Di nguyện của nguyên chủ của thân thể này nàng sẽ thực hiện nhưng tự nhận bản thân là kẻ khác thì không. Khuôn mặt nàng liền trầm xuống.

"Ta không lặp lại những gì ta nói lần thứ hai. Tin hay không? Tùy người."

Sắc mặt nàng trở lại vẻ cuồng ngạo vốn có.

"Còn về người? Được hay không, không quan trọng với ta."

Thực lực nàng bấy giờ cũng là tạm ổn, đủ để nàng đối phó với đám phé vật cản đường nàng. Thứ nàng muốn tự nhiên nàng sẽ có. Thứ gì vốn không phải của mình nàng tuyệt không cưỡng ép.

"Ngươi...ngươi..."- Con thần điều kinh hãi- "Tá thi hoàn hồn!"

"Ngươi cũng không phải gốc điều..."- Nàng khẽ cười.

Trong mắt nó lộ ra một tia thất vọng. Vốn tưởng tìm được cổ nhân, không ngờ lại là đã chết. Tưởng chừng nó đã từ bỏ ý định nhưng một câu sau của nó làm cái ý nghĩ của Nguyệt Dạ liền tan biến như chưa từng xuất hiện.

"Nhưng ngươi vẫn phải khế ước với ta."

Nguyệt Dạ nhú mày. Nó có thật sự hiểu lời nàng nói không thể!

"Ta không tin được vào cái khế ước không chắc chắn đó."

Nàng lại đứng thẳng người, vạt áo bị gió thổi bay, mái tóc hòa cùng một nhịp với ngao khí của nàng.

"Ta muốn ngươi cam tâm tình nguyện làm tọa kị cho ta!"

Một câu nói này của nàng làm con thần điều chấn động. Lòng tự trọng của nó không cho phép một con người nhỏ bé khiêu khích. Nó tức giận. Nhưng con cuồng phong nổi lên dữ dội. Những cái cây không thể cự lại liền bay đi xa. Con lốc quét sạch khu vực xung quanh nàng một khoảng rộng. Nữ tử đang đứng bệch dưới cơ hồ không cảm thấy con gió dữ dội kia, nàng vẫn đứng hiên ngang, không sợ trời không sợ đất, bình đến thì tướng chặn. Trong từ điển của Lâm Nguyệt Dạ nàng vĩnh viễn không có từ "sợ". Nàng ngẩng cao đầu, toàn thân tỏa ra lãnh khí, trong đó còn có khí tức của Thiên Minh. Thiên Minh cũng vì con Bạo Phong Thần Điều này mà tức giận. Nó là vạn thú chi vương, là vương của tất cả yêu thú thậm chí thần thú và ma thú cũng phải kiêng dè cư nhiên lại bị con thú điều ngang ngược này làm cho bức hóa. Nó là thần thú cao ngạo nhất, không kiêng dè bất kì ai, kể cả Thiên Minh, thậm chí còn nhiều lần làm nàng suýt học máu vì những câu nói "vô tình" kiểu như "Ngươi xác thực không phải đoạn tay áo (đồng tính)?" Con mẹ nó chứ nàng là nữ, sao có thể đoạn tay áo!

Cảm nhận được khí tức của vạn thú chi vương trên người Nguyệt Dạ, nó khẽ nhú mày. Cái thứ không ra nam không ra nữ đó lại có thể làm nó nhiều lần suýt mất mạng, sao có thể không tức nhưng nghĩ sao thì nghĩ, nó vẫn không biết rằng bản thân mình mới là kẻ đầu sỏ a.

Bạo Phong Thần Điều tỏa ra thứ khí thế bức người. Thế mà Nguyệt Dạ vẫn cư nhiên đứng yên, mày không nhíu lấy một cái, giống như chẳng có chuyện gì đang xảy ra. Lúc này con thần điều thật sự tức giận, nó phóng nhưng thanh phong đao (lấy gió làm kiếm) tới chỗ thiếu nữ cuồng vọng kia. Cơ mà những cái đó lại chẳng khác gì gió nhẹ thổi qua.

Lúc này Nguyệt Dạ mới khẽ động. Nàng nhảy phắt lên người nó, tay ấn vào cổ nó. Bạo Phong Thần Điều trở nên điên cuồng, nó cố hất nữ tử đang ở trên người nó xuống.

Nguyệt Dạ nắm lấy Thời Không Chi Giới, truyền nguồn lực lượng mạnh mẽ vào người con thần thú, áp chế sức mạnh của nó, đồng thời trừ khử chất độc trong người nó. Nàng là một thần y thuật thiên tài, làm sao có thể không nhìn ra nó bị trúng độc.

Sức mạnh bị áp chế, con thần thú bị suy yếu, không kháng cự được, liền quy phục nàng. Nó gắng gượng đứng dậy.

"Ta quy phục ngươi nhưng ngươi phải sống thay nàng."

"Ta sẽ không sống thay nàng...nhưng ta sẽ thực hiện di nguyện cuối cùng của nàng."

Nàng quay người đi, khí chất cường giả mạnh mẽ bao quanh nàng.

"À mà cái tên này nói ra cũng phiền, từ giờ liền gọi ta là... Lãnh Thiên Hạ đi."

Lãnh Thiên Hạ, cái tên cha mẹ đã đặt cho nàng lúc nàng sinh ra nhưng vì lẫn trốn kẻ thù tên nàng được đổi thành Lâm Nguyệt Dạ.

Lãnh đối thiên

Huyết đối địa

Hoàng tuyền bất lưu

Tự sinh tự diệt

Cường giả vi tôn

Tiêu dao thiên hạ

Tấu Nguyệt Dạ khúc

Nhất sinh, nhất thế, nhất song nhân

Chí tôn tái thế.

(Trời lạnh lòng

Đất đầy máu

Hoàng tuyền không giữ lại ai

Tự sống tự chết

Lấy sức mạnh làm đầu

Đi khắp thiên hạ

Đàn khúc "Nguyệt Dạ"

Một đời, một kiếp, một đôi nhân

Kẻ mạnh nhất sẽ xuất hiện)

((Đôi lời của tác giả: ta sẽ gọi nữ 9 là Lãnh Thiên Hạ nhé! Chúc các huynh đệ và các mỹ nữ một ngày tốt lành))

(End chương 9)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bi Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nhiệm vụ dong binh

Thiếu nữ hắc y cuồng ngạo đứng trên lưng Bạo Phong Thần Điều. Dung mạo khuynh thành cùng mái tóc màu huyết sắc tung bay trong gió làm mê đảo chúng sinh dưới kia.

Nàng đáp nhẹ xuống, bước tới bằng nhiệm vụ dong binh. Đường đường là sát thủ chi vương lại không có tiền, haizzz. Sống mà thiếu tiền, không thể chấp nhận được! Bởi vậy nàng mới hạ mình đi làm việc kiếm tiền a.

Những kẻ măng phu xung quanh vừa cảm nhận được khí thế bức người của nàng liền tránh ra hai bên, tỏ vẻ tôn kính nàng. Đối với việc này Lãnh Thiên Hạ nàng cũng chẳng quan tâm, không có lấy một phần kiêu căng, tự mãn. Biểu hiện 'bình thường' của nàng khiến cả những người kia thấp phần nề phục. Người như nàng, tìm khắp thế gian cũng chẳng thể tìm thấy người thứ hai. Không hồng hách, ngang ngược, cuồng ngạo mà không kiêu.

Một tên trong số chúng đứng ra đối diện với nàng.

"Ta là Tà Phong Hành, chủ nhân Công hội dong binh đoàn. Xin hỏi quý danh các hạ đây là..."

"Lãnh Thiên Hạ"

Lãnh Thiên Hạ, cuồng vọng, quá mức cuồng vọng, tên như người. Nữ tử này trong tương lai ắt thành danh, là một bậc cường giả đáng nể. Suy nghĩ này xuất hiện trong đầu những kẻ đang đứng đó, kể cả Tà Phong Hành. Bọn họ nhất định phải bằng mọi cách lôi kéo nàng về phe của mình.

"Không biết các hạ đây đã có chỗ dừng chân chưa, hay là tới chỗ ta..."

"Không hứng thú."

Ba chữ nàng nói ra làm mọi người giật mình. Người ta là chủ nhân Công hội dong binh đoàn đó, làm sao thiếu nữ này lại có thể không lưỡng lự, không do dự, trực tiếp cự tuyệt như thế. Rốt cuộc nữ tử tên Lãnh Thiên Hạ này là thần thánh phương nào!

Không chờ những kẻ phàm phu tục tử kia kịp bình phục, tờ giấy trên tay nàng làm mọi người trực tiếp phụt máu, hóa đá, chưa ngắt đã là mây. Trên tờ giấy hiện rõ chữ 'S' màu vàng thắm máu. Chính cái chữ đó là nguyên nhân dẫn đến cú sốc cho mọi người.

Trong các nhiệm vụ dong binh, các cấp bậc được sắp xếp theo khả năng thực hiện: dễ dàng nhất là C, khó nhất là A, và S chính là bất khả thi.

"Các hạ...đây...đây...là nhiệm vụ cấp S không biết ngài có biết không?"

Thấy nàng im lặng hần liền nói tiếp.

"Nhiệm vụ này căn bản là không thể thực hiện, rất nhiều người nhận nhiệm vụ này đã không thể sống sót trở về."

Nàng vẫn không nói gì nhưng trong ánh mắt thể hiện rõ hàm ý "Thì sao?"

Tà Phong Hành cười khổ. Đây rốt cuộc là có hiểu hay không!

"Sao Lãnh các hạ đây không nhận nhiệm vụ cấp A sẽ dễ hơn?"

"Ta cần tiền". Nói xong nàng liền rời đi để lại những kẻ đang trở thành tượng đá phía sau bị đá kích nặng nề. Một cường giả mạnh mẽ như vậy lại...không có tiền! Đặc biệt là khi nhìn thấy nàng nhảy lên người Bạo Phong Thần Điều, bọn chúng liền hồn phi phách tán. Cả đám cùng ngửa mặt lên trời. Lão Thiên a, sao một người như vậy có thể sống! Cả đám bọn họ ngây người tận ba nén nhang, tới khi sức tỉnh lại nàng đã đi quá xa rồi. Bọn chúng nhìn nhau, cùng thống nhất, tuyệt đối không được để nàng chết!

Lãnh Thiên Hạ bây giờ mới để ý tới cái nhiệm vụ 'bất khả thi' đang cầm trên tay. Ban đầu nàng lấy cũng chẳng để ý mấy, nàng chỉ lựa nhiệm vụ nào kiếm nhiều tiền nhất, đâu quan tâm nó như thế nào. Cơ mà giờ nhìn lại thấy cũng không khó, chỉ là bắt một con hồ ly nhỏ bé thôi mà. Lời này của nàng nếu người không hiểu chuyện gì tự nhiên sẽ thấy bình thường nhưng nếu để bọn dong binh bị nàng bỏ lại phía sau nghe thấy liền trực tiếp ngắt đi a. Rõ ràng là Hóa Hồ trong truyền thuyết vậy mà nàng liền coi là hồ ly bình thường, còn nhỏ bé, nàng có phải là người nữa hay không!

Nàng suy ngẫm một chút.

"Tên người dài quá."

Cái này căn bản là nói với Bạo Phong Thần Điều. Người ta đường đường là thần thú tên rõ rànhg oai phong凛凛 liệt như vậy lại bị gọi là dài. Số hần thật khổ a, một chủ nhân như vậy, haizz.

Thiên Minh bên trong Thời Không Chi Giới nghe thấy lời nàng nói lập tức cười lớn. Không ngờ một cái thần thú ngay cả vạn thú chi vương nàng hần cũng khinh thế mà giờ liền không thể cãi lại một con người. Tiếng cười này lọt vào tai Bạo Phong Thần Điều liền ném cho Thiên Minh một ánh mắt tức giận sau đó là khinh thường. Nó không dám cãi vì nàng là chủ nhân, cũng là người cho hần thấy khí thế cường giả của chí tôn đã biến mất mấy ngàn vạn năm qua, con cái tên 'tiểu miêu' này vì sao nó phải nghe lời. Nó hất cằm.

Nói thì rất hay cơ mà câu tiếp theo của Thiên Hạ nói liền tạt thẳng một gáo nước lạnh lên người con thần thú đang kiêu ngạo.

"Từ giờ gọi người là Tiểu Phong đi."

Con thần thú vừa nghe xong liền hóa đá. Thiên Minh không biết lấy đâu ra một tách trà, vừa đưa trà vào miệng còn chưa kịp nuốt liền bị lời nàng nói làm phun hết ra ngoài, nàng cười lớn, không ngừng cười.

"Như vậy không được đâu chủ nhân."

"Nếu không chịu vậy thì gọi là Phong đi."

"Nhưng mà..."

"Không nói nhiều, từ giờ người gọi là Phong."

Chủ nhân ơi, ta đường đường là Bạo Phong Thần Thú, là thần thú cao ngạo nhất đó, tên sao có thể đơn giản thế! Cơ mà những lời này chỉ có thể nói ở trong lòng, nếu nói ra thì...thật không dám nghĩ tới. Thật là thần thú số khổ a.

(End chương 10)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bì Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11-1: Huyết Ngục chi địa- Huyết Ngục Vương (Thượng)

Hóa hồ là thần thú hệ Hỏa nên theo lý phải sống ở nơi nóng bức. Cơ mà thực thể thì... Nó sống ở Hàn Băng Động. Nói ra có lẽ hơi khó tin nhưng trong Hàn Băng Động chính là Hỏa Vực được bao bọc bởi kết giới. Việc này chỉ có một số thần thú và Thiên Minh biết. Thần là vạn thú chỉ vương đương nhiên nàng luôn được vạn thú tôn kính, dĩ nhiên trừ Phong, việc này chắc chắn biết.

Lãnh Thiên Hạ cũng vì nghe được từ Thiên Minh nên biết được, nhanh chóng chuyển hướng sang Hàn Băng Động.

Không khí lạnh lẽo đến cực hạn, nếu không có sức mạnh cường đại e rằng Thiên Hạ đã bị đông cứng từ lâu. Phong đập mạnh đôi cánh, không khí lạnh tách hẳn qua một bên, kết giới bị phá vỡ.

Cảm nhận được kết giới bị vỡ, Hỏa Hồ nhảy lên khỏi vực. Sự kiêu căng trên khuôn mặt nó duy trì được một lúc thì đẹp hẳn, như chưa từng có lúc nhận được khí thế bức người của Thiên Hạ, khí tức của vạn thú chỉ vương và thần thú.

Thiên Hạ nhìn nó.

"Bộ lông dày như vậy làn gió cũng không tạt"- Nàng khẽ cười.

Vừa nghe xong, Hỏa Hồ liền nhảy phát lên vai nàng, dùng bề ngoài khá ái cố gắng làm nàng mềm lòng. Nó thật sự không muốn thành cái gối a. Nó không muốn chết sớm! Nó mới sống có mấy trăm năm thôi!

Thiên Hạ khẽ cười, ánh mắt bị một tầng mây đen dày che mất. Dù vậy, vẫn không có cách nào ngăn được cái lạnh lẽo tỏa ra từ nụ cười "dịu dàng" của nàng. Thiên Minh thầm kêu không tốt.

Đơn thuần, rất đơn thuần a.

Nàng mở miệng.

"A, ta cũng không muốn làm hại người đâu..."

Hóa hồ liền vui mừng nhưng không được lâu.

"Cơ mà ta không có tiền, đánh phải giết người."

Con hồ ly đáng thương bấy giờ mới thấy được ánh mắt "không có gì tốt đẹp" của nàng. Nó nhanh chóng nhảy xuống vực rồi quay lên với tốc độ nhanh nhất. Trên miệng nó từ khi nào xuất hiện thêm hai cái quai một lạnh tựa hàn băng ngàn năm, một tựa hỏa chi vương.

"Là Hỏa Linh Quả và Thiên Hàn Quả."- Thiên Minh nói. Hai thứ này trong mắt phản nhân là linh dược bậc cao, hiếm có, có thể luyện thành dược tề hoặc đan dược để tẩm tu vi cũng như tăng cấp. Cơ mà trong mắt Thiên Minh thì nó chẳng là gì so với đồng đồ tốt của nàng. Bởi vậy nàng không có lấy một chút bực tức thay vào đó là sự xem thường.

Lãnh Thiên Hạ cũng vậy. Có điều nàng vẫn chưa có nhiều dược liệu, cái này xem như tạm chấp nhận.

Nhìn thấy vẻ khinh thường của hai người, Hỏa hồ ngay lập tức hiểu ra, lại một lần nữa nhảy xuống vực. Lần này trên miệng nó là một cái huyết cầm.

"Huyết Ngục Cầm!"- Thiên Minh có chút sững sờ. Đây là bảo vật truyền đời của Huyết Ngục chi địa- Huyết Ngục Vương, kẻ mà ngay cả vạn thú chỉ vương nàng cũng không dám đắc tội. Thứ này Huyết Ngục Vương chắc chắn sẽ không để mất, làm sao có thể rơi vào tay một con Hỏa hồ!

Thấy được sự ngạc nhiên cùng chút sợ hãi của Thiên Minh, Thiên Hạ chợt hiểu ra, đáng không phải phạm vật.

"Huyết Ngục Hỏa Cầm chỉ nhận Huyết Ngục Vương làm chủ, tuyệt không có người thứ hai."- Sắc mặt Thiên Minh trở nên nghiêm nghị.

Huyết Ngục Vương? Chính là vương của Huyết Ngục chi địa sao. Tương truyền trong thiên hạ có tam giới: Thần giới, Nhân giới, Minh giới. Huyết Ngục chi địa nằm trong Minh giới, là

noi lạnh lẽo, tối tăm nhất tam giới, cũng là mạnh nhất. Các đời Huyết Ngục Vương âm lãnh, không màng thế sự. Các vị thần đặc biệt kiêng kỵ hắn, kể cả Minh Vương nên ngàn vạn lần gặp đều phải nhường bộ. Huyết Ngục Hỏa Căn chính là bảo vật truyền đời của Huyết Ngục Vương, chỉ nhận duy nhất hắn làm chủ.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bỉ Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11-2: Huyết Ngục Chi Địa- Huyết Ngục Vương (Hạ)

Hỏa hồ kéo áo Lãnh Thiên Hạ, ý bảo nàng đi cùng nó. Rồi nó kéo nàng xuống Hỏa Vực.

Trong Hỏa Vực nóng rực, tựa như thiêu đốt, đằng xa là một thứ gì đó giống...quan tài. Là một cỗ quan tài làm bằng Băng Sơn Vạn Năm.

Thiên Hạ bước tới chỗ đặt cỗ quan tài, đập vào mắt cô là khuôn mặt của một mỹ nam lạnh như băng, cả người tỏa ra một loại khí tức áp bức người khác. Tiếc là hắn đã chết.

Nàng nhìn hắn, nhìn một mái tóc huyết sắc bi thương của hắn.

“Hắn là phụ thân Lâm Nguyệt Dạ”- Giọng nói kiều ngạo có chút trông mong của Phong vang lên.

Thiên Minh ở trong Thời Không Chi Giới, đôi mắt nghi hoặc nhìn về phía người nam nhân kia.

“Người chắc không?”

“Ta đã thấy hắn qua nhiều lần, sai làm sao được!”- Phong tức giận mắng.

Phong và Thiên Minh lườm nhau một hồi lâu. Trong khi đó, Thiên Hạ vẫn là một mảnh yên lặng đứng cạnh cỗ quan tài. Một lát, nàng cắt một lọn tóc của mình đặt lên trên đó.

“Nữ nhi của người đã chết, ta sẽ giúp nàng hoàn thành quãng đường đời còn lại.”- Giọng nàng vẫn là lạnh nhạt, dường như bản thân chẳng hề liên quan gì, cơ mà trong lời nàng đều ẩn sự chân thành.

Hắn tựa như nghe thấy lời nàng, cười. Cỗ quan tài tan thành không khí biến mất. Một lát sau Hỏa hồ chạy lại cắn lấy ngón tay Thiên Hạ. Nàng nhất thời không cảnh giác liền bị cắn trúng. Hào quang khé ứ xuất hiện. Sau một lát, nó nhảy lên vai nàng, cọ cọ vào mặt nàng. Phong đứng bên cạnh nhìn chăm chăm nó, ánh mắt rực lửa.

“Người dám tự tiện khé ứ với chủ nhân, lão tử đây còn không được người là cái thá gì.”- Phong gào lên.

Hỏa hồ biết nguy hiểm liền bám chặt lấy Thiên Hạ không buông. Lãnh Thiên Hạ cũng mặc kệ, không quan tâm lắm cơ mà một con hồ ly nhỏ tự tiện khé ứ với mình cũng không phải tốt nhưng vì còn nhiều việc nên thôi nàng liền bỏ bọn thú sang một bên mặc cho bọn chúng đấu đá, gây gỗ nhau.

Nàng cầm Huyết Ngục Hỏa Căn trên tay, lấy máu nhận chủ. Nàng sớm đoán được người trong quan tài đó là Huyết Ngục Vương. Lâm Nguyệt Dạ là thân nữ nhi của hắn, chắc chắn có thể làm Huyết Ngục Hỏa Căn nhận chủ. Quả nhiên, nó đã nhận, cũng tương đương với việc trở thành Tân Huyết Ngục Vương. Vốn dĩ nàng cũng không muốn nhận cái chức vương phiên phức này nhưng vì có liên quan đến thân chủ và cũng một phần vì nàng rất thích cầm.

Từ bé, nàng vô tri vô giác yêu thích cầm. Mỗi lần nàng tấu một khúc cảm giác bi thương lẫn lạnh lùng lập tức bap phủ mọi thứ. Nàng chưa bao giờ học, cũng không có ai dạy nàng, nàng chính là tự nhiên biết, và chỉ biết tấu những khúc bi ai. Mỗi lần âm thanh cất lên là mỗi lần cô đơn tràn ngập, là mỗi lần đánh vào tâm can nàng, là mỗi lần khiến nàng mạnh mẽ hơn, cũng tàn nhẫn và lạnh lùng hơn. Nàng có thể thiếu bất cứ gì nhưng cầm thì không thể.

Nàng cầm nó đưa vào Thời Không Chi Giới.

Vào lúc đó, ở một nơi khác, lạnh lẽo, u khuất - Huyết Ngục Chi Địa.

“Vương, Huyết Ngục Hỏa Căn đã biến mất!”- Một tên ám vệ xuất hiện.

“Biến mất? Vậy là Huyết Ngục Vương đời tiếp theo đã xuất hiện.”- Một nam nhân hắc y ngồi trên vương tọa lạnh nhạt nói.

“Lập tức tìm cho ta, chuyện này không xong các người liền gặp Minh Vương đi.”

“Ân.”- Tên ám vệ liền biến mất.

Nam nhân hắc y cầm trong tay ly trà, im lặng. Huyết Ngục Vương đời tiếp theo xuất hiện cũng có nghĩa nhi tử của hắn đã chết. Chết vì một nữ nhân! Thật nhục nhã. Nam nhân liền cười một cái rõ khinh miệt. Chỉ là trong đôi mắt đã bị một tầng mây đen che khuất kia có tồn tại dấu đó hai chữ “đau đớn”. Nhưng hắn là Huyết Ngục Vương, đó là số mệnh của hắn. Huyết Ngục Vương đứng là mạnh nhất Tam giới đó, nhưng cái gì cũng có cái giá của nó. Là tốt hay là xấu, chỉ có những như hắn mới hiểu được.

Bỉ ngạn hoa

Khai nhất thiên niên

Lạc nhất thiên niên

Hoa điệp vĩnh bất tương kiến.

(Dịch:

Bỉ ngạn hoa

Một ngàn năm hoa nở

Một ngàn năm hoa tàn

Hoa lá mãi mãi không gặp nhau)

(End chương 11)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bi Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Vương phi a, ta chờ người lâu lắm rồi!

Nguyên lai nhiệm vụ của nàng là lấy máu của Hóa hồ, nên cũng không nhất định phải đưa Hóa hồ ra. Nàng để nó trong Thời Không Chi Giới.

Lãnh Thiên Hạ lãnh ngao bước trên đường đã được mọi người nép sang hai bên. Nàng bước tới chỗ công hội, nộp một ít máu rồi lấy thủ lao.

Nàng cũng không đi vội, xem thử có thể dùng được gì không. Nàng hỏi tên tiểu nhị.

“Chỗ nào bán được liệu?”

Tên tiểu nhị cũng không để nàng chờ lâu, thành thành thật thật đáp.

“Cô nương a, cứ đi thẳng rồi rẽ phải sẽ tới Bách Thảo Lâu, là nơi bán được liệu tốt nhất ở đây, nghe nói lão bản là Công hội Luyện đan sư hội trưởng.”

Nàng cũng không để ý, chỉ cần biết ở đó bán được còn lại cứ trực tiếp bỏ qua. Theo lời tiểu nhị kia, nàng đi đến Bách Thảo Lâu. Nơi này cũng thật lớn, được khí tỏa ra rất nồng, quả là chỗ tốt.

Từ trong lâu đi ra một vị lam y mỹ nam từ lạnh tựa hàn băng thực lực sâu không lường được, hai thủ vệ bên cạnh cũng không thể đoán nhưng chừng chưa bằng một nửa nam tử kia. Nàng đối với người này cũng có chút cảm khái, nhìn thấy người thực lực cao hơn mình gấp ngàn lần, nàng lại càng phải cố gắng thêm nữa.

Lam y nam tử ánh mắt dừng lại trên người nàng, ánh mắt ra lệnh cho hai thủ vệ phía sau. Hai người nhận được lệnh, tiến lại chỗ Lãnh Thiên Hạ quỳ xuống ôm lấy chân nàng, làm nàng nhất thời lùi hai bước.

“Vương phi a, ta chờ người lâu lắm rồi!”

Lãnh Thiên Hạ nhú mày. Vương phi? Ta làm gì quen hai người này. Không quen thì hai chữ này làm sao có thể gọi bừa.

Nam tử kia ném cho hai thủ hạ một ánh mắt ‘trẻ nhỏ dễ dạy’, rồi cũng bước tới chỗ “vương phi” kia.

Cảm giác nguy hiểm của sát thủ chỉ vương trời sinh nhạy bén, liền cảm thấy có gì không đúng, lại lùi về phía sau.

“Vương phi của bốn vương a, nàng định nghịch nữa mau về với ta.”- Giọng hần trở nên nhu hòa.

Lời hần vừa nói ra làm mọi người xung quanh muốn rút kiếm, mới khác trước còn lạnh lùng vô cảm, vài khác sau liền thành háo phu quân, nhu hòa sùng thờ.

“Ta không quen các ngươi.”- Giọng nàng vẫn một mảng lạnh băng.

Lam y nam tử kia nghe vậy liền bày ra một bộ dáng ủy khuất.

Mọi người lúc này nhìn nàng bằng ánh mắt khinh bỉ. Nữ nhân nào mà lại không nhận phu, còn nam tử kia cũng thật đáng thương, có được cái loại nương tử không tốt này. Nếu ánh mắt có thể giết người, Lãnh Thiên Hạ chắc đã tan xương thịt nát.

Lãnh Thiên Hạ nàng cũng chẳng quan tâm mấy, trực tiếp bỏ qua hết thảy, bước vào Bách Thảo Lâu.

Từ trên lầu lại xuất hiện thêm một cái hồng y mỹ nam. Hần nhìn qua Lãnh Thiên Hạ rồi cười trừ tức lam y nam tử.

“Hôm nay quả thật là ngày đặc biệt a, không ngờ Ly Vương cũng có ngày đi...”

Lời kia vừa nói được nửa liền phải nuốt lại lúc nhận được cái ánh mắt thị huyết của tên mỹ nam tử kia.

Ly Vương? Theo hiểu biết của Lâm Nguyệt Dạ thì ở đại lục này gồm bốn quốc gia lớn: Bắc Thương, Nam Việt, Tây Sở, Đông Tần, cùng các nước chư hầu. Lâm Nguyệt Dạ chính là Bắc Thương công chúa, còn cái tên Ly Vương xác thực là huynh đệ kết nghĩa với Tây Sở đương kim hoàng thượng – Cổ Từ Ly. Cổ Từ Ly xuất thân không rõ, chỉ biết hoàng đế hiện nay của Tây Sở chính là nhờ hần mới có thể thuận lợi đăng cơ, thực lực bất phàm, chính là một mỹ nam tử nhưng đã mười sáu vẫn chưa chạm qua nữ nhân, thậm chí còn ghét bỏ. Hần đặc biệt ghét bỏ con người, lãnh huyết vô tình, không ngăn ngại tiến phạm nhân dân có ý tứ với hần xuống Minh Giới.

Nghe danh đã lâu nhưng lần đầu tiên gặp khiến nàng không khỏi thần phục miệng lưỡi nhân gian. Trong mắt nàng hiện giờ thì tên nam nhân này chỉ là một tên mặt dày, yêu nghiệt. Ánh mắt nàng nhìn hần không thể nghi ngờ là hoàn toàn ghét bỏ.

Tên hồng y nam tử nhanh chóng chạy lại dưới chân nàng, bộ dáng rất chân chó.

“Su tấu a, người làm ơn về đi mà, không sư huynh sẽ nểng sư đệ.”

Tên này trời sinh khuôn mặt đáng yêu, dễ lay động lòng người khiến cho nhân chúng xung quanh thật sự rất xúc động. Thật si tình a. Cơ mà điều này đồng nghĩa với việc ánh mắt mọi người nhìn Lãnh Thiên Hạ càng thêm ghét bỏ.

Chỉ là nàng không có lấy một chút quan tâm, tiếp tục chọn được thảo, hoàn toàn vứt mọi thứ sang một bên.

Lấy nàng có vẻ thờ ơ, Cổ Từ Ly hần có phần thất vọng, nhưng không nản chí, vì “vương phi” của bốn vương, bốn vương nhất định làm được hết.

Hắn chạy tới cạnh Lãnh Thiên Hạ, nhanh tới khiến nàng cảnh giác lùi về phía sau. Hắn trực tiếp đá “sư đệ” kia ra, đi vòng vòng với nàng, mặc cho sự lạnh nhạt của nàng không mất được chút. “Sư đệ” kia thăm nghiêng rằng, hay lắm a, có nương tử liền vứt cái sư đệ này đi, đây là dạng sư huynh gì chứ, ta phi. Đương nhiên những lời này chỉ có thể nói trong lòng.

(End chương 12)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bì Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Lãnh huyết nam tử và lãnh huyết nữ tử

Thấy nàng vẫn một bộ dáng lạnh lùng, thờ ơ giống như nàng thật sự chẳng liên quan gì cũng chẳng muốn quan tâm, Cổ Tử Ly không có lấy một chút buồn, thậm chí còn ngày càng giống chó con, quần lấy nàng.

Hai thủ hạ của hắn bị chủ tử vô tâm vứt qua một bên, thăm oán, vẽ vòng tròn nguyên rủa hắn. Cơ mà cái người vô tâm kia lại không quan tâm mấy, vẫn đang dỗ “vương phi” của hắn.

Lãnh Thiên Hạ nhận lấy số được, thần nhiên bước ra ngoài. Nàng một thân hắc y, tỏa hàn khí khiến người người kinh sợ, không tự chủ tránh qua một bên. Từng bước chân của nàng như bước ra từ Quỷ Môn Quan, phượng mẫu lạnh thấu tâm can, từng hơi thở đều là lãnh khí làm người ta không khỏi sợ hãi.

Đi được nửa, nàng dừng lại, giọng nói mỗi một lạnh hơn.

“Người có thể cắt được rồi!”

Cổ Tử Ly nhìn nàng, rồi bày ra bộ dáng phong lưu công tử.

“Đừng nhân tâm vậy mà vương phi của ta.”

Nàng vẫn lạnh nhạt nhưng vẫn nghe rõ được sự tức giận cùng mất kiên nhẫn trong lời nói của nàng.

“Các hạ có thể cắt, không tiễn.”

Lãnh Thiên Hạ phi thân lên người Phong, bề ghế đứng làm cho cả thiên hạ dường như bị nàng đạp dưới chân. Cổ Tử Ly vẫn đứng đấy, khỏe môi cong lên.

“Ôi chào, đừng tin duyên của Ly huynh thật khó khăn nga!”- Một giọng nói yêu mị vang lên. Hồng y nam tử bước tới.

“Âu Dương Khuynh Liên, rảnh rồi thì tới thăm sư mẫu đi, người đạo này đang rất chán!”

Cổ Tử Ly giờ không còn là phong lưu công tử mà liền trở thành lãnh huyết sát thần giết phạt.

Âu Dương Khuynh Liên sợ tới run. Sư mẫu cứ mỗi lần gặp hắn liền đánh hắn một trận, còn cái tên sư phụ sợ vợ kia không những không quan tâm mà còn đánh ta thêm, lại còn có một cái lạnh nhạt sư huynh nữa. Số hắn thật khổ a. Nghĩ tới sắp thêm một cái lãnh huyết sư tẩu nữa, hắn liền cảm thấy lạnh run giữa tháng sáu. Vì tương lai nên nhất định phải lấy lòng sư tẩu!

Đáng thương cho một Âu Dương Khuynh Liên, Lãnh Thiên Hạ mà có lòng tốt thì chẳng khác nào cá biển giữa lòng hồ. Hắn còn chưa biết được sau này sẽ bị chinh sao đâu.

Mà nói đi cũng phải nói lại hai người quả thật là “trời sinh một cặp”. Hai cái lãnh huyết vô tình, hai cái lãnh nhạt khó gần, hai cái ác quỷ giữa chốn nhân gian. Nguyệt Lão cũng thật sáng suốt.

Cổ Tử Ly lạnh nhạt về phía. Một nữ nhân từ đâu xuất hiện, vừa định ôm lấy hắn liền bị ánh mắt cảnh cáo của hắn làm cho sợ, đứng lại.

“Ly ca ca, muội tiện đường đi qua đây nên muốn gặp ca một lát a.”-Giọng nói có phần mê hoặc vang lên.

Nàng ta là đích nữ Thừa Tướng- Mộ Dung Linh Nhi, cũng là nữ nhi duy nhất của lão nên được lão đặc biệt cưng chiều. Có chỗ dựa là Thừa Tướng phủ, Mộ Dung Linh Nhi lúc nào cũng kiêu ngạo, luôn xem cả thế giới vây quanh mình. Nàng cũng là đệ nhất mỹ nữ của Tây Sở nên càng ngày càng không xem ai ra gì. Mộ Dung Linh Nhi yêu Ly vương, từ quốc ai mà không biết nhưng người ta cũng biết rằng Ly vương luôn lạnh nhạt, có lần còn không chút thương hoa tiếc ngọc đánh nàng ta tới gãy bốn cái xương sườn. Cơ mà nàng ta vẫn mặt dày mày dạn khoe với toàn thành nàng chắc chắn sẽ là Ly vương phi. Mặc dù không tin lời nàng nhưng vì sợ chọc phải Thừa Tướng phủ nên chẳng ai dám bàn tán gì nhiều nhưng trong lòng đều là khinh thường ả.

Cổ Tử Ly đối với Mộ Dung Linh Nhi toàn bộ đều là lạnh nhạt, chán ghét, lúc nào cũng hừ lạnh. Chỉ là một cái Thừa Tướng nhỏ nhỏ cũng dám lên mặt với hắn. Hắn lạnh nhạt đáp lời nàng ta.

“Mau cắt cho ta, thật phiền phức.”

Hắn không nói hai lời liền bước vào trong để Mộ Dung Linh Nhi nghiến răng đứng đó. Nàng không tin có người cường lại được dung mạo yêu kiều diễm lệ này của nàng, kể cả Ly vương cũng không ngoại lệ. Rồi nàng chắc chắn sẽ trở thành Ly vương phi.

Đương nhiên là “sẽ” này sẽ mãi mãi là “sẽ”.

Lãnh Thiên Hạ giờ đang ở trong Thời Không chi giới tu luyện, tìm lại trong màng kí ức của thân chủ có gặp qua Cổ Tử Ly hay chưa.

Thiên Minh nhìn nàng rồi quay lại nhìn Phong ý hỏi chuyện gì đã xảy ra. Vừa rồi Thiên Minh bỗng ngủ đi mất nên không biết gì.

Phong khinh bỉ nhìn, trầm âm qua cho Thiên Minh.

“Có kẻ tự gọi chủ nhân là vương phi của hắn, khiến chủ nhân buồn bực không thôi. Không những vậy còn một mực bám theo chủ nhân, rất phiền phức.”

Thiên Minh nghe xong phi cười, chưa vui được bao lâu liền bị ánh mắt sát ý ngập tràn của Thiên Hạ dọa liền im bật, trong lòng vẫn thăm nghĩ không biết ai xui xẻo lắm mới nhìn trúng cái

ác nữ này. Thật muốn xem cái người xui xẻo đó là ai nha.

(End chương 13)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bì Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: Sát thủ. Chợ đen thiệp mời

Trong đêm tối, một bóng dáng giai nhân lặng yên. Ánh trăng làm nổi bật mái tóc đỏ yêu kiều mà đáng sợ. Nàng tay cầm Huyết Ngục Hỏa Cầm, vuốt nhẹ qua thân cầm. Dung mạo thanh tú dưới ánh trăng trở nên huyền bí, càng thêm mị lực. Xung quanh nàng vẫn là một mảnh lạnh lẽo, tối tăm.

Lãnh Thiên Hạ đưa tay kéo một lượt dây cầm. Ngoc thủ nàng uyển chuyển lướt qua từng dây cầm. Thanh âm phát ra thật trong trẻo, câu mắt hồn phách người nghe, ngay cả Thiên Minh cũng bị làm cho say ngất, vang xa trong bóng đêm sâu thẳm.

Nàng chợt lên tiếng:

"Đừng làm mất nhã hứng của ta!"

Rồi tiếng cầm trở nên lạnh lùng, sắc bén, đầy sát khí. Từ xung quanh xuất hiện những bóng đen, ngã xuống đất, không nghi ngờ là đã chết. Nàng rất ghét những kẻ làm phiền nàng lúc đàn, không ngại tiễn người đó về với Minh Giới.

Bỗng từ đâu vang lên tiếng tiêu, thanh âm trong vắt, như dẫn dắt người nghe đến với thiên đường. Lam y nam tử đứng dưới ánh trăng, dung mạo chính là nam nhân họa quốc, đáp người trên ngọn trúc. Cái nam nhân yêu mị này trừ Cố Tử Ly lúc sáng ra thì còn ai.

Lãnh Thiên Hạ cũng chẳng để ý, ngoc thủ vẫn như cũ, uyển chuyển trên dây cầm. Cầm tiêu, hòa vào nhau, tạo thành giai điệu vang bất tận.

Thiên Minh ở trong Thời Không Chi Giới cười trộm. Giờ thì nàng đã biết người xấu số đó là ai. Thiên Hạ nghe thấy, liền ném cho nàng ánh mắt cảnh cáo, khiến nàng phát run liên trốn một góc.

Giai điệu kéo dài một canh giờ rồi ngừng lại. Thiên Hạ lười liếc Cố Tử Ly, giọng nói lạnh nhạt vang lên:

"Tìm ta có chuyện?"

"Ta nhớ nàng thôi"- Giọng của Cố Tử Ly trở nên mị hoặc, có vẻ như đang...câu dẫn Thiên Hạ.

Nàng chẳng để ý mấy.

"Không chuyện mau rút!"- Nàng quay mặt bước đi.

Cố Tử Ly cũng không đuổi theo, đôi mắt tà mị lưu luyến nhìn về phía Thiên Hạ khiến nàng không khỏi ớn lạnh, máng:

"Vô si!"

Tử Ly nghe thấy liền khẽ cong khóe môi, thoáng cái đã biến mất. Hắn đang...rất vui. Suy nghĩ của hắn thật sự khiến không ai hiểu được, hắn nghĩ...nàng quan tâm nên mới mắng hắn! Cái này mà

để nàng nghe được chắc chắn sẽ ném cho hắn ánh mắt ghê lạnh, khinh thường.

Lãnh Thiên Hạ tiến vào Thời Không Chi Giới, hung hăng ném Huyết Kiếm thẳng hướng Thiên Minh, làm nàng nhất thời run sợ, may mà tránh kịp, không thì hậu quả...thật sự không thể tưởng tượng được.

Phong đứng cạnh, cười chế nhạo:

"Ai muốn người chọc chủ nhân."

Thiên Minh nghe thấy liền giận dữ, nhưng cũng không phản kháng. Đúng thật là nàng có chọc chủ nhân, lúc chọc lại quên mất cái kết. Cái miệng hại cái thân nga...

Thiên Hạ cũng không quản Phong. Tên này tích cách thẳng thắn, trung thành, qua vài ngày nàng liền biết, ắt có thể trọng dụng, phóng túng một chút cũng không sao. Nàng ngồi xuống tiếp tục tu luyện để nhanh chóng tăng cường tu vi, trong đầu vẫn suy nghĩ về những tên sát thủ khi này. Rốt cuộc thì bọn chúng là ai? Tại sao muốn động thủ với nàng? Suy nghĩ của nàng tới đó liền dừng. Bình đến tướng chặn, trong từ điển của nàng không có hai từ "sợ hãi".

Sáng hôm sau, nàng lần nữa đến chỗ bàn nhiệm vụ. Một đám hắc y nhân xuất hiện sau lưng nàng, tên thủ lĩnh nhẹ nhàng lấy từ trong áo ra một tấm thiệp kim sắc (màu vàng), cung kính:

"Chủ nhân của ta cho mời các hạ đến buổi đấu giá ở chợ đen."

Chợ đen? Lãnh Thiên Hạ cũng đã nghe qua danh tiếng nơi này - thiên địa vạn vật đều có, quý hiếm vô cùng. Nàng đã có ý định tới, nay lại có người mời, nàng cũng không ngại nhận. Nàng vẫn còn nghi hoặc chủ nhân của bọn họ là ai, nhưng xem thái độ cung kính này thì chắc chắn không có ác ý, mà dù có nàng cũng không quan tâm. Nàng đưa tay cầm lấy tấm thiệp, khẽ gật đầu với tên thủ lĩnh.

Tên thủ lĩnh tỏ vẻ hài lòng với nàng. Không kiêu căng, không siểm nịnh, tự tin ngay thẳng, chủ nhân hắn quả thật không nhìn nhầm người. Hắn lần nữa cung kính cúi đầu cáo biệt, thoáng cái đám hắc y nhân liền biến mất.

Bọn hắn đi được một lúc, mọi người mới hồi thần. Một nam nhân nói lấp bắp, vẻ mặt sợ sệt:

"Là...là...Trương...thù...lĩnh..."

Trương thủ lĩnh là cái tên không mấy xa lạ với tất cả mọi người. Hắn được xem là cánh tay phải của chủ nhân đứng sau chợ đen và Lưu Ly điện - hai nơi mà không phải ai vào được cũng có thể ra. Hắn nổi tiếng lãnh khốc, giết người không chớp mắt, làm ai nghe tới sợ run. Mà chủ nhân của hắn còn lợi hại hơn. Nam nhân này rất bí ẩn, có người còn nói hắn là thần, mà sức mạnh của thần, con người thật sự không với tới.

Lãnh Thiên Hạ cũng không quan tâm mấy, nàng chỉ muốn tìm được liệu, tên chủ nhân kia, gặp cũng được, không thì chẳng sao.

(End chương 14)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bỉ Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chợ đen

Chợ đen lĩnh địa

Lãnh Thiên Hạ bước tới, lãnh đạm bước qua hàng người đã sớm tránh sang hai bên.

Tin nàng được chính Trương thủ lĩnh cao cao tại thượng đưa thiệp mời đã sớm lan truyền khắp chợ đen. Lại còn thêm việc xuất hiện một cái Bạo Phong Thần Điều bên cạnh nàng khiến tất cả mọi người đều không thể không nghĩ hoặc việc thân thể của nàng. Có người bảo nàng là thần, cũng có người bảo nàng có liên quan tới chủ nhân đằng sau của chợ đen hoặc là một đại nhân vật. Dù là gì thì chắc chắn thân thể vẫn không thể xem thường nên đều cẩn trọng hành động, lời nói.

Tất nhiên điều này Lãnh Thiên Hạ không có lấy một chút quan tâm hay để ý gì. Nàng mặc kệ người khác nghĩ gì hay suy diễn gì miễn là không ảnh hưởng đến nàng.

Trên đường từ đầu xuất hiện một mỹ nam tử ngọc thụ lâm phong đứng trước mặt nàng

“Vương phi của ta nàng đi đâu vậy, cần bản vương dẫn đường không?” – Cái giọng nói yêu mị khiến Lãnh Thiên Hạ có chút run.

Đám gọi Thiên Hạ là “vương phi của ta” ngoài vị vương gia Cố Tử Ly kia thì còn có thể là ai.

“Buổi đầu giá” - Ngắn gọn xúc tích, nàng không muốn nói nhiều với cái loại mặt dày vương gia này.

Cố Tử Ly cũng không tức giận

“Ta cũng là tiện đường đi tới, đi cùng với ta là được.”

“Được.”

Lãnh Thiên Hạ không thích dựa vào người khác nhưng quả thật nàng không rõ lắm đường, nếu đã có “tiền phong tự nguyện” thì ngại gì không dùng.

Tử Ly cười thỏa mãn. Đi sau hắn là hai thủ hạ không giống lần trước mặt mỏng dễ dàng nhìn thấu, hai người này đều tỏ ra lạnh lùng nhưng trong ánh mắt lại là sự nóng vội xen sợ hãi. Dĩ nhiên, Lãnh Thiên Hạ không biết được đây là hai quân sư “bất khả kháng” của tên vương gia mặt dày kia. Đơn giản là hắn không hiểu nữ nhân, sợ làm gì khiến nàng không vui, ghét bỏ hắn, lại nghe được hai tên này nói lớn tiếng rất rõ nữ nhân và mọi chuyện thành ra như vậy.

Hai tên thủ hạ ôm quyền cung kính

“Thuộc hạ Thập Tam/ Thập Tứ, bái kiến vương...”

Lãnh Thiên Hạ hừ. Ánh mắt nàng rõ ràng là thị huyết khiến Thập Tam, Thập Tứ run lên, không dám nói tiếp, ánh mắt cầu cứu hướng vị vương gia kia.

Cố Tử Ly trực tiếp ném thẳng một cái ánh mắt rõ ý “ai bảo ngươi các vô dụng”, rồi lại cái bộ dạng chó con bám chủ, loay quanh bên Thiên Hạ.

Ban đầu Thiên Hạ chẳng mấy quan tâm nhưng chỉ sau vài khắc, sự mất kiên nhẫn hiện rõ trên khuôn mặt nàng. Hắn cứ liên tục bám sát lấy nàng, nhảy từ bên này sang bên kia khiến nàng không nhịn được đưa chân không chút lưu tình đá hắn bay xa, trong cái nhìn thương hại của Thập Tam, Thập Tứ. Mà cái thương hại này dĩ nhiên là dành cho chủ tử cuồng thế kia, bị ngược như vậy vẫn mặt cười, thật đáng thương!

Cố Tử Ly phải nhẹ lam y, đứng dậy bước nhanh tới chỗ Thiên Hạ trên mặt không có lấy một chút bất mãn, chân chó theo nàng.

“Vừa rồi vương phi, nàng dùng sức có mệt không?”

Lời này vừa nói ra liền làm cho Thiên Minh cười lăn lộn đến quên trời quên đất, quên cả cảnh cáo lần trước của Lãnh Thiên Hạ.

Thiên Hạ cuối cùng vẫn là bất lực để mặc cho hắn vấy đuôi cùng với hai thủ hạ mặt hiện rõ chữ “ta không quen”.

Sau một hồi “gian nan” cuối cùng cũng tới được Huyết Sát Thương Hội – nơi diễn ra buổi đầu giá.

Huyết Sát Thương Hội mặc dù không phải do Chợ đen nắm giữ nhưng vẫn dưới danh nghĩa là một trụ cột của chợ đen, hầu như có thể mua được mọi thứ từ đây.

Trước cửa, Trương thủ lĩnh đã chờ ở đó từ lâu. Hắn cung kính tiếp đón Lãnh Thiên Hạ, sau đó nhìn sang Cố Tử Ly liền trở nên không vui mấy. Hắn nhận tấm thiệp trong tay nàng

“Các hạ quen biết Ly vương?”

Thiên Hạ cũng không chút chần chừ trả lời

“Không”

Vừa nghe được Trương thủ lĩnh liền trở nên dễ chịu hẳn.

Còn Từ Ly không vì câu này mà nản chí, dục tốc bất đạt, hẳn vẫn tin có ngày nàng sẽ nhận hẳn. Nhưng hẳn cũng sinh chút ngờ. Có kẻ muốn cướp vương phi của hẳn! Tuyệt đối không được, hẳn sẽ đập chết ai dám lại gần nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bì Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Huyết sát thương hội

Lãnh Thiên Hạ đưa mắt nhìn quanh. Huyết Sát Thương Hội quả thật danh bất hư truyền, từng đợt hàn khí lạnh lẽo lướt qua, không gian tối tăm, không khí như bị đè nặng khiến người ta không thở nổi. Sự tĩnh lặng đến đáng sợ bao trùm mọi thứ, chỉ còn tiếng bước chân lộp cộp như chạm vào lòng người. Chút ánh sáng đã lóe lên ở cuối con đường, sự tĩnh lặng đã nhường chỗ cho sự náo nhiệt của các vị khách.

Trương thủ lĩnh dẫn nàng tới hàng ghế dành cho khách quý sau đó đưa tay ý mời nàng ngồi xuống

"Các hạ, mời."

Thiên Hạ cũng không chút khách khí, xoay người ngồi xuống, tay cầm lấy chén trà đã được Trương thủ lĩnh rót sẵn

"Đa tạ, Trương thủ lĩnh."

"Các hạ không cần khách khí, cứ gọi ta là Trương Lâm."

"Được, Trương Lâm."

Trương Lâm hài lòng cáo từ rồi lui ra để lại một cái "hũ giấm" đang nhử mi rõ ràng là không vui.

Tới giờ nàng vẫn chưa gọi cái tên "Cổ Từ Ly" lấy một lần mà lại dễ dàng gọi tên nam nhân kia. Hẳn có gì không tốt sao? Hẳn cũng muốn nàng gọi tên hẳn!

Cổ Từ Ly liếc mắt hỏi ý Thập Tam, Thập Tứ phía sau.

Hai tên thủ hạ nháy mắt ra hiệu với hẳn - "Vương phi rất hứng thú với buổi đấu giá này, chủ tử a, người thấy vương phi dừng mắt ở vật nào quá năm giây liền mua về".

Từ Ly nghe có vẻ hợp lý, ném một cái ánh mắt tán thưởng cho hai người khiến cả hai hất cằm, mặt hiện rõ hai chữ "Đương nhiên".

Tiếp sau đó, cứ hễ ánh mắt nàng dừng lại ở vật nào quá năm giây liền bị hẳn mua về.

Lãnh Thiên Hạ thấy vậy cũng để mặc trong ánh nhìn khó chịu của nhiều người.

"Món đồ cuối cùng trong buổi đấu giá hôm nay là Đoạn Tinh Hoa, dùng làm thuốc dẫn cỏ trùng, không dễ gì tìm được." - Thanh âm vang vọng từ bên trên.

Lời vừa nói ra, sự tĩnh lặng bao trùm tất cả. Cổ trùng ai mà không biết, ăn mòn cơ thể, chỉ có người mang cỏ mẫu mới giải được. Đoạn Tinh Hoa này... liệu có thật không?

Lãnh Thiên Hạ nhướng mày lên một chút rồi lại hạ xuống như không có gì. Đoạn Tinh Hoa nàng đã nghe qua, quả thật có công dụng này, nhưng phải đánh đổi tình cảm, chấp nhận một đời cô độc, lạnh tâm, nếu có tâm tư khác, chết là điều không nghĩ ngờ.

"Đoạn Tinh Hoa này chỉ cần lòng của ba thần thú khác nhau."

Phong và Hỏa Hồ đều đã ngoan ngoãn giao ra, chỉ còn Thiên Minh. . . Lãnh Thiên Hạ liếc sang Thiên Minh, ý tứ rõ ràng là muốn vật lỏng nàng. Thiên Minh trừng mắt. Nàng là Vạn thú chi vương cao quý đó, sao có thể so sánh với đám thần thú bình thường!

Sau cùng, kháng cự cũng vô dụng, lòng của ba con thần thú đã ở trong tay Lãnh Thiên Hạ.

Đoạn Tinh Hoa được trao tận tay nàng, bị tiện tay ném vào Thời Không Chi Giới.

Phong nháy ra khỏi Thời Không Chi Giới, đưa mắt nhìn Cổ Từ Ly, tò mò kiêng dè nhưng vẫn không sợ hãi.

"Chủ nhân, tên này không phải phạm nhân."

Lãnh Thiên Hạ sững người một lát. Nàng sớm đã nghi ngờ tên mặt dày này. Nàng đã cố dò xét hẳn nhiều lần nhưng vẫn là không có kết quả, tu vi của hẳn nàng nhìn không thấu, sức mạnh của hẳn nàng không thể cảm nhận, mỗi lần hẳn xuất hiện đều phải nhờ bản năng sát thủ mới phát hiện. Hơn nữa, hẳn quá bí ẩn. Lần này nghe được Phong nói, Thiên Hạ càng chắc chắn suy nghĩ của mình là đúng. Nhưng điều làm nàng băn khoăn là vì lý do gì mà hẳn lại cố ý tiếp cận nàng. Hay là hẳn biết nàng đang nắm giữ Huyết Ngục Hóa Cầm nên có ý? Tới qua, nàng quả thật sợ suất đề lộ Huyết Ngục Hóa Cầm trước mặt hẳn. Nàng nhanh chóng trở lại bộ dáng lãnh đạm, lạnh lùng.

Cổ Từ Ly cũng đã nhìn ra sự nghi ngờ của Thiên Hạ nhưng vẫn làm ngơ, mặc cho nàng nghĩ gì, việc này không quan trọng.

Từ đầu ra xuất hiện một cái mỹ nam tử, khí chất như tiên tử không nhiễm chút bụi trần sau lưng nàng giọng nói trầm ấm

"Dạ nhi?"

Thanh âm vừa vang lên, nàng liền khựng lại. Trong kí ức nguyên chủ, người thân nhất, yêu chiều nàng nhất chính là Từ ca – Lâm Thanh Dục. Giọng nói quen thuộc này có phải. .

Lãnh Thiên Hạ xoay người lại. Mỹ nam kia đúng thật là Từ ca ôn nhu của Lâm Nguyệt Dạ.

(End chương 16)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bì Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tứ ca (thượng)

Lâm Thanh Dục ôn nhu cười về mặt hiện rõ sự thất vọng:

“Thứ lỗi cho ta, ta nhận nhầm các hạ với muội muội của ta.”

“Không nhầm, chỉ là ta không phải nàng.” – Đáp lại hắn là giọng nói lạnh băng nhưng đầu đó là sự ảm ám lạ thường.

Lâm Thanh Dục khó hiểu nhìn nàng:

“Ý các hạ là...”

Không những hắn mà cả Cổ Tử Ly cũng ngỡ vực. Nhưng rồi bọn họ chợt nhận ra: mượn xác hoàn hồn. Mặc dù có chút khó tin nhưng sự thật trước mắt, không thể không tin.

Cả hai định thần lại, ánh mắt nhìn nàng vẫn như trước chỉ là một bốt nghi hoặc, một thêm sùng ái.

Lãnh Thiên Hạ cũng không có ý kiến gì, từng bước chân khẽ vang.

“Vậy ta có thể làm ca ca của Dạ...”

“Tùy ý người. Ta đã đáp ứng Lâm Nguyệt Dạ thay nàng làm Dạ nhi khác bên cạnh bảo vệ các người.”

Lâm Thanh Dục trở nên ôn hòa, đưa tay định xoa đầu nàng nhưng nghĩ rồi lại thôi.

Thiên Hạ thấy vậy trong lòng lại có chút đau thương, khẽ cười với hắn:

“Tứ ca...ta có thể gọi chứ?”

“Được.”

“Vậy cũng không cần kiêng dè ta.”

Thanh Dục cười ôn hòa, do dự một hồi cuối cùng đưa tay xoa đầu nàng

“Được được, tứ ca nghe muội.”

Nàng bất chợt cảm thấy ảm áp mà chính nàng cũng không rõ, có lẽ đây là cảm xúc của nguyên chủ, cũng có thể do nàng lần đầu có ca ca yêu thương.

“Hũ giấm” Cổ Tử Ly đứng nhìn ghen tị. Mặc dù biết đó là ca ca nàng nhưng vẫn không kìm được sự khó chịu khi thấy một nam nhân không phải hắn xoa đầu nàng.

Thanh Dục nghĩ ý đi cùng Thiên Hạ. Nàng cũng không do dự liền chấp nhận mặc cho Tử Ly mặt mũi tối sầm. Hắn phải mặt dày mày dạn mới bám được theo nàng, khiến nàng chú ý, vậy mà đầu ra một cái Tứ ca làm nàng không để ý gì tới hắn. Thập Tam, Thập Tứ không biết làm gì hơn ngửa mặt lên trời thảm oán giận:

“Lão thiên gia, người đây là muốn ép chết bọn ta sao!”

Như muốn chứng minh lời oán vừa rồi, Cổ Tử Ly quay người lại, ném cho hai người một cái ánh mắt thị huyết.

Thôi xong, bọn hắn sắp xong đời rồi, vương phi người có thể giống nữ nhân bình thường một chút được không! Lời này dĩ nhiên là không thể nói ra, nếu không...chỉ sợ không thể ngày mai nhìn thấy bình minh.

Phong có vẻ khá thuận mắt Thanh Dục, còn nhảy lên vai hắn làm cho Tử Ly búng búng sát khí.

Thiên Hạ thấy vậy cũng không có quan tâm, quay người sang nói với Thanh Dục:

“Ta gọi là Lãnh Thiên Hạ, sau này đừng gọi ta bằng cái tên kia.”

“Được, muội thế nào vẫn là muội muội ca yêu thương.”

Thanh Dục nhìn sang Tử Ly

“Ly vương đại giá quang lâm từ khi nào.”

Lời vừa thốt ra, Thiên Hạ cười nhẹ, lời này ý rõ ràng là không có thiện ý đây mà.

Cổ Tử Ly trực tiếp đánh giá tên này là hồ ly mặt cười, đây là muốn khiến hắn khó chịu đây mà. Hắn mỉm cười tà mị nhìn Thanh Dục:

“Tứ hoàng tử mắt thật kém, nhìn thấy muội muội, lại không nhìn thấy muội phụ.”

Lãnh Thiên Hạ nhú mi. Muội phụ? Hắn cũng có chấp quá rồi, thật là không thể chịu nổi.

Thanh Dục cũng tỏ ra không vui nhưng vẫn cười:

“Ta chỉ có một muội muội, không có muội phụ.”

Lời này chính là muốn nói Từ Ly tùy tiện, đồng thời nêu rõ: nàng là muội muội hần!

Thiên Minh nhấp trà, khẽ cười quan sát

“Bọn hần thật quái, cư nhiên lại đi tranh giành ác nữ này.”

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bì Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17-2: Tứ ca (hạ)

Đi cả một đoạn đường dài, chỉ có Lãnh Thiên Hạ cùng Lâm Thanh Dục trò chuyện cùng với cái hũ giấm Cổ Từ Ly mặt mày đã nhăn đến khó nhìn bên cạnh.

Không nhịn được nữa, Từ Ly gượng cười lên tiếng:

“Đi đã lâu, chắc Tứ hoàng tử cũng đã mệt, chỉ bằng tới Nhã Hương Lâu thưởng trà, đúng không Hạ nhi?”

Hạ nhi? Tên vương giả mặt dày này từ khi nào không còn gọi là nàng là “vương phi của ta” nữa. Lãnh Thiên Hạ cũng không nghĩ nhiều, mặc cho hần gọi tùy ý. Đương nhiên nàng không biết cái này chính là do hai cái “quân sư tình yêu” của hần bảo.

Lâm Thanh Dục chưa kịp mở miệng từ chối, Thiên Hạ liền gật đầu:

“Cứ làm vậy.”

Từ Ly cười đắc ý, nháy mắt với Thanh Dục ý bảo nàng coi trọng hần hơn.

Thanh Dục cũng không nói hai lời, liền cong nhẹ khoeo mỗi một cái rồi nháy mắt ý nói nàng là muội muội hần, hơn nữa nàng cũng thương hần nhất.

Từ Ly không phản bác được, khó chịu một chút rồi nắm lấy tay Thiên Hạ:

“Hạ nhi, chúng ta đi thôi.”

Chúng ta ở đây rõ ràng là chỉ nàng với hần.

Lãnh Thiên Hạ lườm hần, thu tay lại, quay sang nhìn Thanh Dục:

“Tứ ca, đi với ta.”

Giọng nàng khi nói với Thanh Dục vẫn luôn pha chút ôn nhu khiến Từ Ly không thể không ghen tức.

Thanh Dục thấy nàng một mảnh lạnh nhạt với kẻ khác, lại có chút ôn nhu với mình liền vui vẻ đi theo nàng.

Nhã Hương Lâu, vừa nghe đã hiểu rõ. Đây có thể xem là trà quán, thanh nhã, thuần túy, cả cảnh lẫn trà đều làm người say đắm.

Bước vào Nhã Hương Lâu, cả ba lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người. Một nữ tử quốc sắc thiên hương đi cùng hai cái nam tử một ngọc thụ lâm phong và một nam nhan họa thủy sao có thể không trở thành tâm điểm của sự chú ý. Mọi người ai cũng muốn tiếp cận bọn họ cơ mà đều bị cái bá khí âm lãnh của họ trực tiếp dọa sợ.

Ba người ngồi xuống. Tiểu nhị nhanh nhẹn chạy tới:

“Khách nhân, người muốn dùng gì?!”

Lãnh Thiên Hạ điềm tĩnh, thanh âm ưu nhã mang hàn khí nồng đậm vang lên:

“Thiết Quan Âm.”

Tiểu nhị sợ hãi, không dám chậm trễ nhanh chóng mang trà đến:

“Khách nhân, trà của ngài.”

Nói xong hần liền đi ra, không dám làm phiền nàng.

Lãnh Thiên Hạ nhàn nhã thưởng trà do Thanh Dục và Từ Ly tranh nhau rót.

Bên ngoài vang lên tiếng thì thầm to nhỏ, có thể nghe thấp thoáng rằng có người nào đó đi tới đây, có vẻ là một người khá nổi tiếng.

Thiên Hạ cũng chẳng mấy quan tâm, tiếp tục duy trì cái bộ dáng hưởng thụ của mình.

Chợt Thanh Dục cảm giác lạnh gáy, cười ôn nhu với nàng:

“Dạ nhi, ta có việc, không thể ở đây lâu, xong việc ta sẽ tới tìm muội.”

Nàng gật đầu. Thanh Dục cười một cái rồi biến mất như chưa từng xuất hiện.

Cổ Từ Ly mừng thầm. Cái hòn đá chặn đường đã được đá đi, sao hần lại không vui cho được. Mặc dù cái tên tứ hoàng tử kia là tứ ca nàng nhưng hần vẫn rất khó chịu khi nàng dụ

dàng với người khác, nữ nhân cũng không được!

Thiên Hạ nhắm mắt dưỡng thần, bên cạnh là Cổ Tử Ly nói đủ thứ chuyện với nàng.

Ngoài phố

Thiên Minh khinh bỉ nhìn Từ Ly:

“Tên nam nhân này nói thật nhiều.”

Phong rời Thời Không Chi Giới, trở thành một con tiểu tước đậu trên vai nàng, không hài lòng nhìn Từ Ly:

“Chủ nhân không thích phiền phức, sao lại để yên cho tên nam nhân không rõ lai lịch này.”

Nàng không nóng không lạnh đáp lời:

“Không thích phiền mới mặc hần.”

Từ Ly không chút thiện cảm lườm Phong. Hần phiền? Là hần đang dỗ Hạ nhi! Từ “dỗ” này có vẻ không đúng mấy cư nhiên hần lại không chút do dự, trực tiếp đánh giá sai lệch vấn đề.

Dưới lầu vang lên một cái thanh âm quen thuộc:

“Ta nghe người nói tiểu mỹ nhân của ta đang ở đây, sao lại không thấy?”

“Ta chắc chắn hần đã ở đây.”

“Người chắc?”

“Chắc.”

Cái âm thanh quen thuộc kia không xa lạ gì chính là Âu Dương Khuynh Liên. Người cùng nói chuyện với hần là mộ người có giọng trầm, nhưng vẫn rất êm tai.

Cổ Tử Ly nhú mày.

(End chương 17)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bì Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Âu Dương Khuynh Liên. Không phải người cũng không phải thần?

Âu Dương Khuynh Liên bước lên lầu, đẩy mạnh cửa phòng Lãnh Thiên Hạ đang thưởng trà.

“Tiểu nương tử, ta biết người ở đây...”

Vừa thấy nàng cùng Từ Ly, hần im bật, áo từ khi nào đã ướt đầm mồ hôi. Hần đưa tay lau mồ hôi trên trán. Thôi chết hần rồi, làm phiền sư huynh, đã vậy còn có sư tẩu, hần còn phải tìm tiểu nương tử nga.

“Sư...huynh...sư tẩu a, ta...ta...nhâm phòng...Hai...người...đừ...ng...đề...ý...”

Giọng hần lắp bắp, không thể kiểm soát được.

Lãnh Thiên Hạ liếc nhẹ một cái, nhấp trà.

“Đã tới rồi thì ngồi đi.”

“Không...không...được...ta...”

Chưa nói hết câu, bị Cổ Tử Ly dọa sợ không chút đành lòng đổi lại.

“Được...được...được”

Hần vừa nói vừa gật đầu liên tục rồi đi tới ngồi xuống.

Thiên Hạ buông chén trà, cẩn thận đánh giá Âu Dương Khuynh Liên. Dung mạo thanh tú, thực lực không thể thấu, người này sâu không lường trước được, chỉ là nàng vẫn có thể thấy được sự sợ hãi trong đôi mắt của hần nhưng đầu đó lại là sự thất vọng. Vì cái gì thì nàng không biết mà cũng chẳng cần biết.

Cổ Tử Ly đương nhiên là không vui chút nào. Vừa dọa được tên kia nay lại đầu ra cái tên sư đệ chết tiệt này.

“Khuynh Liên, đệ đang tìm ai sao?”

Câu này chính là hỏi cho có lệ. Cổ Tử Ly cười không chút thiện ý. Nếu ánh mắt có thể giết người ắt hẳn Âu Dương Khuynh Liên đã chết từ lâu.

Âu Dương Khuynh Liên cảm thấy lạnh sống lưng, run cả người.

“Đệ...đệ...tìm người quen.”

“Ta cũng không phải hổ báo, không có ăn thịt người.”

Lãnh Thiên Hạ nhấp trà.

Khuyên Liên cười gượng. Sư tẩu không phải hổ nhưng cái sư huynh bên cạnh chính là báo. Hắn vẫn chưa muốn chết! Hắn nháy mắt với tên đi cùng.

Tên đó chợt hiểu, giọng trầm trầm vang lên:

“Liên chủ tử nhà ta có việc gấp, không thể lưu lại đây cùng các hạ thưởng trà, mong thứ lỗi.”

Lãnh Thiên Hạ cũng gật đầu.

“Ta cũng có việc, đi không tiễn.”

Nàng vừa dứt lời, hai người liền mất tăm, câu “Cáo tử” vẫn còn vang lại.

Cố Tử Ly thấy nàng đi cũng đuổi theo nàng. Ra tới ngoài, Phong hóa thân điều, để Thiên Hạ nhảy lên người.

“Cút tự nhiên.”

Xong không nói hai lời liền bay đi mất. Cố Tử Ly nhìn nàng khẽ cười:

“Lần này ta đi chắc sẽ lâu mới gặp lại được nàng, nhưng khi gặp lại nhất định sẽ làm nàng thành nương tử của ta, Hạ nhi.”

Rồi hắn phi thân đi mất.

- - - - -

Huyết Ngục chi địa.

“Cộp”

Cây trượng trong tay của một nam nhân tuyệt sắc âm lãnh ngời tựa vào nhuyễn tháp đạo xuống nền.

“Vẫn chưa tìm được?”

Có một tên hắc y nhân không rõ dung nhan quỳ bên dưới, trong mắt rõ sự sợ hãi.

“Vương, đã tìm được nhưng..”

“Humm?”

“Nhưng các ám vệ nhận nhiệm vụ mang ngài ấy về đều đã chết.”

“Thật vô dụng, ta nuôi các người rốt cuộc có ích gì!”

Tên nam nhân âm lãnh ném thẳng tay cái chén rượu trong tay.

“Không thể đưa được về thù các người cũng đừng về nữa.”

Hắn phát tay.

“Ân.”

Hắc y nhân nhận lệnh lui xuống.

Thời không chi giới.

Lãnh Thiên Hạ nhắm mắt tu luyện. Thiên Minh ngồi bên cạnh.

“Ta vẫn thấy tên Cố Tử Ly với cả cái tên Âu Dương Khuyên Liên đều có gì đó không đúng.”

Lãnh Thiên Hạ tĩnh lặng, không nói gì. Đương nhiên nàng biết có điều không đúng, nhưng không nghĩ ra.

Thiên Minh biết nàng vẫn đang nghe, nhấp trà.

“Bọn hắn không có mùi của con người, cũng không có mùi của thần.”

Nàng nói đến đây, Thiên Hạ cũng mở mắt ra.

“Không phải người lại còn không phải thần?”

Thiên Minh không nói gì thêm, chỉ điềm tĩnh uống trà.

Thiên Hạ rơi vào trầm tư. Không phải người, không phải thần, lại khiến người ta nhìn không thấu thực lực? Rốt cuộc thì là gì? Nàng một lần nữa bỏ qua việc này. Là gì cũng được, miễn là không đối đầu với ta.

Rồi nàng chợt nhớ tới Lâm Thanh Dục. Hắn đã nhìn thấy nàng, tin tức nàng còn sống sớm muộn cũng được lan truyền đến tai hoàng đế và cả hung thủ đã sát hại Lâm Nguyệt Dạ. Xem ra nàng không thể không “trở về” hoàng cung một chuyến.

Thiên Hạ cũng đang nghĩ tới việc lập lập một tổ chức sát thủ, trở thành cánh tay đắc lực cho nàng. Ở thế giới trước khi xuyên không, nàng có thể một mình chiến đấu, nhưng ở cái thế giới loạn lạc này thì nàng cần có người thay nàng làm việc. Nàng tới hoàng cung cũng vì việc này. Nàng muốn xây dựng một lực lượng mạnh mẽ, có thể áp chế các thế lực khác ở đây. Cuối cùng vẫn là vì nàng muốn trở nên mạnh hơn. Cường giả vì tôn, thực lực không bao giờ là quá nhiều, hơn nữa gặp được Cổ Tử Ly và Âu Dương Khuyết Liên khiến nàng nhận ra bản thân vẫn còn yếu ớt hơn nhiều.

Lãnh Thiên Hạ sau đó lại bế quan tu luyện.

(End chương 18)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bì Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đôi huyết ngươi. tuyệt liên cảm pháp

Lãnh Thiên Hạ xuất quan. Đôi mắt nàng đã hóa đỏ từ bao giờ. Thiên Minh ngờ vực nhìn nàng:

“Ngươi...mắt ngươi...”

Nàng đưa tay sờ lên mắt rồi nhìn vào gương. Nàng sau khi bế quan ngày một giống với bản thân tiền kiếp. Tóc đỏ, mắt đỏ chính là nhuộm máu mà thành, tới kiếp này vẫn như vậy, không thay đổi được cái hình dáng tu là vạn người kinh hãi này.

Nàng lạnh nhạt quay sang nhìn Thiên Minh.

“Ta bế quan đã bao lâu?”

“Ba tháng.”

Đã ba tháng? Nàng thất vọng cảm nhận tu vi. Chỉ lên được một cấp. Giờ nàng chỉ là thất cấp tu vi, vẫn chưa thể bằng được một chút tên mây dầy kia. “Tên mây dầy kia” không nói cũng biết là Cổ Tử Ly.

Thiên Minh thấy được sự thất vọng trong ánh mắt của nàng liền cười.

“Thời Không Chi Giới vừa mở ra thêm một căn phòng, ngươi mau vào xem a.”

Thiên Hạ gật đầu, tiến vào Thời Không Chi Giới. Nàng bước tới căn phòng thứ hai, đưa tay đẩy cửa.

Không gian bên trong đầy sương khói hư ảo. Giữa căn phòng, một quyền trục lơ lửng. Nàng bước lại gần, chạm tay vào.

Quyền trục chợt phát ra tia sáng chói mắt. Hàng ngàn chữ viết bằng cổ ngữ xuất hiện quanh nàng. Một lượng kiến thức lớn bắt đầu dung nạp vào đầu nàng.

Trên trán nàng hiện lên từng giọt mồ hôi, ướt đẫm cả khuôn mặt.

Sau ba canh giờ liền, nàng dần thả lỏng.

Quyền trục đó thực ra chính là Tuyệt Liên Cảm Pháp. Vừa nghe liền biết là một loại công pháp dùng cảm làm vũ khí.

Nghe hai chữ “Tuyệt Liên” đẹp vậy thôi, chứ cảm pháp này chính là dùng thanh âm làm thành từng cánh sen nhẹ nhàng giết người.

Không chỉ có vậy, sau mỗi lần sử dụng sẽ nuôi được Huyết Liên, vốn là Tuyệt Liên nhuộm máu.

Huyết Liên chính là loại dược liệu cực kỳ quý hiếm, một cánh hoa thôi đủ để một quốc gia nghèo nàn trở nên cường thịnh nhất.

Công dụng của nó chính là cứu sống người chết, nhưng giữ ở trạng thái bất tỉnh, cần có loại cảm pháp nuôi nó mới có thể giúp người chết hoàn toàn khỏe mạnh trở lại.

Nàng đứng dậy, bước ra khỏi căn phòng.

Thiên Minh cùng Phong và Hỏa Hồ đã chờ ở ngoài từ lâu. Nhìn thấy nàng bình an vô sự, cả ba thở phào nhẹ nhõm.

Ban nãy chúng thấy nàng đã rất lâu vẫn không đi ra, sợ nàng có chuyện, giờ thấy nàng vẫn tốt tất nhiên không còn lo lắng nữa.

Lãnh Thiên Hạ trở ra ngoài, ngồi xuống bàn uống chút trà.

Ở một nơi khác.

“Chủ tử, chúng ta đã điều tra thân thế của nàng.”

“Như thế nào?”

“Đúng như người nói.”

“Ta chờ ngày này đã lâu.”

Một nam nhân bị bóng đêm che khuất gương mặt đưa tay cầm lấy một cây trầm đã cũ.

Hắn hướng cây trầm tới phía mình nguyệt.

“Phu quân của nàng chỉ có thể là ta.”

Lãnh Thiên Hạ nằm trên nhuyễn tháp, từ trong Thời Không Chỉ Giới lấy ra Huyết Ngục Hóa Cầm

Nàng khẽ vuốt thân cầm, ngẫm lại cái Tuyệt Liên Cầm Pháp kia, rồi nhìn lại thanh cầm trong tay. Có phải là quá hợp lý rồi không?

Thanh cầm rõ một chữ “huyết”, cầm pháp lại là tạo Huyết Liên, phải chăng chỉ là vô tình trùng hợp hay chính là cố tình?

Đoạn suy nghĩ của Thiên Hạ bị tiếng gọi của Lâm Thanh Dục cắt ngang.

“Dạ nhi”

Nàng đứng dậy, hướng hần đi tới.

“Từ ca”

Hần chợt nhận ra đôi mắt của nàng hóa đỏ từ khi nào, nhúu mi.

“Dạ nhi, mắt của muội...”

“Sau khi bế quan liền như vậy.”

Không biết có phải là do quá sùng ái muội muội hay không mà Thanh Dục không may nghĩ ngờ, tin ngay lời nàng.

“Ta sắp trở về Bắc Thương, tới từ biệt muội”

“Không cần, ta đi với ca.”

Hần nghe nàng nói xong lòng rất thoải mái. Phụ vương, các ca ca, đệ đệ của hắn đều nhớ thương nàng đến phát điên rồi. Nàng còn không trở về, e rằng họ sẽ u uất mà chết.

Vừa nghĩ Thanh Dục vừa day trán, sau đó liền cười với Thiên Hạ.

“Được, trở về gặp phụ vương với các ca ca của muội.”

Nàng chỉ cười một cái, sau liền phi thân lên người Phong, bay đi.

Lâm Thanh Dục nhìn thấy Phong khẽ giật mình.

Hắn không ngờ có ngày nàng còn mạnh hơn cả hắn. Sau này có lẽ không còn là hắn bảo vệ nàng như trước mà phải là nàng bảo vệ hắn rồi.

Nghĩ tới chuyện đó hắn liền cười khổ.

Cái suy nghĩ ấy cũng nhanh chóng được hắn gạt qua. Hắn gọi ra Bạch Hạc, đuổi theo nàng.

(End chương 19)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bì Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đại lễ sắc phong Thái tử Bắc Thương

Lãnh Thiên Hạ tiêu sái đứng trên lưng Phong, mái tóc màu huyết sắc tựa lên gió mà tung bay, để lộ rõ dung mạo khuynh thành.

Nàng nhẹ nhàng phi thân đáp đất.

Dân chúng xung quanh nhìn thấy nàng liền ngây người ra. Như nhìn thấy thần tiên, họ nhanh chóng tránh sang hai bên, mắt vẫn đặt trên người nàng nhưng vì sợ linh khí quanh nàng nên không dám lơ đãng.

Nàng không để tâm mấy, quay đầu lại phía sau gọi Thanh Dục.

Hắn lúc này đang day trán, lắc đầu mà cười khổ. Đãi ngộ này của dân chúng, hoàng tử như hắn chưa chắc đã được, vậy mà muội muội của hắn vừa gặp dân chúng lần đầu đã được. Có được muội muội như vậy có lẽ nên tự hào.

Hắn cười khổ, đi sánh vai với nàng.

Trên phố không khí rất náo nhiệt.

Chuyện là hôm nay tứ quốc phái sứ thần tới Bắc Thương tham dự Đại lễ sắc phong thái tử.

Vị thái tử này chính là Thất hoàng tử - Lâm Thiên Huyền, cũng là thất ca của Thiên Hạ.

Lâm Thanh Huyền này thiên sinh tuấn mỹ, là vị hoàng tử “dễ tin người” nhất trong các hoàng tử nên mới bị lừa trở thành thái tử.

Bát vị hoàng tử Bắc Thương đều ưu tú tuấn mĩ như nhau khiến tứ quốc ngưỡng mộ. Tường chừng Bắc Thương hoàng thượng rất hài lòng nhưng chỉ có quân thần nơi đây mới rõ sự mệt mỏi của hoàng thượng.

Các vị hoàng tử không rõ nguyên do, từ nhỏ đã chán ghét hoàng vị, chỉ cần có cơ hội liền trốn ra khỏi hoàng cung, dù có bị bắt ép vẫn khôn khéo từ chối.

Thái tử lần này chính là do cá cược mà có, mặc dù không tự hào gì nhưng ít ra cũng không còn phải lo không có người kế vị.

Lãnh Thiên Hạ nghe Thanh Dục kể cũng không ngạc nhiên mấy. Thông qua ký ức của thân chủ, nàng cũng đã sớm biết, chỉ là khi nghe như vậy cũng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Thái tử vị ai mà không muốn, vậy mà mấy vị hoàng tử đây đều chán ghét, tới hoàng vị cũng chẳng thêm nhìn đến. Cái này mà bị truyền ra ngoài thì chính là nỗi nhục nhã của hoàng thất Bắc Thương a.

Đại lễ đã sắp đến thời gian cử hành, hai người nhanh chóng tới trước cửa hoàng cung.

Lâm Thanh Dục lấy ra kim bài hoàng tử đưa tới trước mặt lính gác. Nhìn thấy kim bài, đám lính không dám chậm trễ, nhanh chóng cho hai người vào.

Trên đại điện, sứ thần các nước đã có mặt đủ.

Sứ thần tam quốc là Nam Việt thái tử Mặc Tử Thanh cùng quận chúa Vương Nhục Vĩ, Tây Sở Ly vương Cổ Tử Ly cùng Thừa tướng phủ đại tiểu thư Mộ Dung Linh Nhi, Đông Tàn Nhiếp chính vương Lý Mặc Hàn cùng vương phi Lăng Nhục Linh.

Bắc Thương hoàng thượng – Lâm Trì ngồi tựa người vào hoàng vị, nhìn xuống bên dưới.

Bên dưới là các vị hoàng tử: Đại hoàng tử Lâm Triết Hàn Nhị hoàng tử Lâm Tử Minh, Tam hoàng tử Lâm Bạch Họa, Ngũ hoàng tử Lâm Tư Thuần, Lục hoàng tử Lâm Tĩnh Trạch và Bát hoàng tử Lâm Hành Văn.

((Đoạn này kể tên tồn thời gian với chất xám của Dạ quá đi))

Ngay khi đại lễ chuẩn bị cử hành, chợt một giọng ôn nhu vang lên.

“Đại lễ sắc phong thái tử của thất đệ sao có thể thiếu ta.”

Lâm Thanh Dục bước vào, hành lễ với Lâm Trì.

“Nhi thần tới trễ.”

Lâm Trì phát tay, huynh đệ Lâm gia đã có mặt đông đủ, chỉ thiếu..

Ánh mắt mọi người chợt đổ dồn về phía cửa điện. Một nữ tử với mái tóc và đôi ngươi màu huyết sắc, dung mạo khuynh quốc, hàn khí bao vây bước vào.

Nàng đảo mắt nhìn quanh, cao ngạo tiến tới.

“Lãnh Thiên Hạ, ra mắt các vị.”

Nàng chỉ nói, từ đầu đến cuối vẫn không hành lễ.

Lâm Trì nhìn thấy nàng, không tự chủ mà đứng dậy, kích động bước lại gần nàng.

“Dạ nhi...”

Lâm Thanh Dục lại gần hẳn.

“Nàng không phải Dạ nhi, nàng chỉ là một linh hồn nhập vào cơ thể của muội ấy, Dạ nhi thật sự đã không còn...”

Lâm Trì và các hoàng tử gần đó có chút chấn động, nhưng sau đó cũng bình tĩnh lại.

Năm mà Lâm Nguyệt Dạ tròn tám tuổi liền lâm bệnh nặng. Một vị tiên giả đã tiên đoán rằng năm mười tuổi, nàng sẽ chết nhưng sau đó sẽ có một người khác thay thế nàng.

Thời gian trôi qua, lời tiên đoán dần rơi vào quên lãng nhưng tới năm nàng mười tuổi, nàng quả thật đã biến mất làm cho lời tiên đoán năm xưa hiện về.

Lâm Trì và các hoàng tử trấn tĩnh lại, nhìn sang một thân lãnh khí bao phủ của Thiên Hạ.

Vị hoàng đế nở nụ cười, trong mắt vẫn có phần đau thương.

“Các vị, đây là nữ nhi bị thất lạc của trẫm.”

(End chương 20)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bì Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Gia đình

Lãnh Thiên Hạ sững người nhìn Lâm Trì. Lão vậy mà lại nói nàng là nữ nhi lão, đây là nghe không hiểu hay cố tình không hiểu lời Thanh Dục đây. Dù gì cũng không phải huyết mạch của lão sao lão vẫn cứ sùng ái nữ nhi như vậy, hơn cả nhi tử của mình. Người như lão trên đời được bao nhiêu?

Mọi người xung quanh nhìn nàng, vẫn chưa thể tin được sự thật trước mắt. Nàng là nữ nhi của lão sao bọn hắn lại không biết? Phải chăng nàng chính là công chúa đã mất bốn năm trước? Nếu vậy thì sao nàng lại có cái khí thế bức người, nghe mặt báo rõ là công chúa ôn nhu hiền thực, nào có báo nàng mạnh mẽ bậc này! Hay căn bản là Bắc Thương hoàng đế có âm mưu? Không ai ở đó biết được nhưng hoài nghi thì vẫn hoài nghi.

“Cửu nhi, nguoi về rồi.”

Giọng nữ nhân âm áp vang lên.

“Hoàng hậu nương nương thiên tuế.”

Nữ nhân này chính là Bắc Thương Hoàng Hậu Lạc Tâm.

Lãnh Thiên Hạ nhìn thấy hoàng hậu, tâm khẽ động, hai giọt lệ vương trên khóe mi bị nàng lau đi. Hai giọt lệ chính là cảm xúc của thân thể này, đến nàng cũng không cảm được.

Hoàng hậu này thật sự rất tốt, Nguyệt Dạ cùng Nhị hoàng tử Lâm Từ Minh chính là do một tay nàng dưỡng dục. Nàng cũng là người nâng đỡ các hoàng tử, bảo vệ bọn họ cũng như mẫu phi họ trước những nữ nhân âm hiểm kia, trong đó tất nhiên có người đã hại chết Lâm Nguyệt Dạ, Tô phi Tô Thanh Kiều. Vậy trước đây nàng không biết. Giờ nhìn bà ốm yếu đi rất nhiều nàng mới biết bà thật sự thành tâm với nàng.

“Mẫu hậu.”

Nàng khẽ cúi người.

Lạc Tâm nhìn nàng. Bà vốn biết nàng không phải nữ nhi nhưng vẫn một mực thành tâm đối đãi nàng. Đối với bà, đã là trời ban thì phải nhận, trời ban cho bà nữ nhi khác, bà cũng vui vẻ nhìn nhận nàng.

Bà đi tới ôm lấy nàng.

Thiên Hạ để yên mặc cho bà ôm mình.

Bà kéo nàng lại ngồi cạnh. Nàng chợt cảm giác âm áp kỳ lạ, đến bản thân cũng không rõ cái cảm giác này là gì.

Giờ lành tới, đại lễ diễn ra. Sau đó là tiệc mừng.

Các hoàng tử chạy ngay tới chỗ nàng.

“Dạ...”

“Cứ gọi như thường là được.”

“Dạ nhi”

“Tính cách nàng vốn lạnh nhạt như vậy, mọi người đừng đề ý.” - Lâm Thanh Dục lên tiếng.

Hoàng hậu lại gần nàng.

“Cửu nhi, bốn năm qua thật vất vả cho nguoi, thân là mẫu hậu lại không bảo vệ tốt nữ nhi của mình, ta quả thật không tốt, do ta thất trách mới khiến nguoi chịu khổ, nguoi muốn trách cứ trách.”

“Mẫu hậu...nguoi không có lỗi, lỗi là ở kẻ kia, ta phải bắt nàng ta trả đủ.” - Giọng nàng trở nên lạnh nhạt.

Nàng sau đó cùng các hoàng tử tiếp chuyện một lát.

Mặc Tử Thanh và Vương Nhượng Vi bước tới chỗ nàng.

“Công chúa quả là thiên chi kiêu nữ, bản thái tử thật may mắn hôm nay được diện kiến dung mạo khuynh thành của công chúa.”

Nàng đối mặt với hán cũng chỉ gật đầu.

“Thái tử quá lời, ta cũng chỉ là có được dung nhan dễ nhìn, không khiến thái tử chê cười.”

Giọng nàng trước sau như một, lạnh như hàn băng khiến người nghe run rẩy.

Lâm Từ Minh bước tới khoác vai nàng, cười lớn.

“Dạ nhi là muội muội của ta, đương nhiên phải là thiên chi kiêu nữ.”

Các hoàng tử khác nhìn y như nhìn kẻ ngốc. Phải là muội muội nguoi mới là thiên chi kiêu nữ? Bất quá hán cũng đúng được một phần. Muội ấy tuyệt sắc như vậy, lại có được khí chất bậc này, thiên hạ đệ nhất mỹ nữ rõ ràng không bằng được một phần nàng.

Hoàng hậu nhìn hán, ho khan vài tiếng.

Hán thấy vậy liền rút tay lại, không tự nhiên cười.

Lãnh Thiên Hạ khẽ cười một tiếng.

Tính cách hán chính là như vậy, tự nhiên phóng khoáng. Trong mắt hán, một là người thân, hai là người ngoài. Đối người thân thì hết mực đối đãi, không chút xa cách, đối người ngoài thì lạnh nhạt, giữ khoảng cách càng xa càng tốt.

Mộ Dung Linh Nhi nghiêng răng, nhìn Cố Tử Ly không rời mắt khỏi Thiên Hạ, tức giận đứng dậy bước tới gần nàng.

“Nghe bảo công chúa là thiên chi kiêu nữ, bốn tiểu thư mạn phép thách đấu với công chúa.”

Nàng (MDLN) cười mỉa mai. Phải biết là nàng đã tu luyện tới tứ trọng, thiên hạ khó ai sánh bằng. Nàng nhất định phải cho nàng ta (LTH) mất mặt.

Có Tử Ly vẫn không rời mắt khỏi nàng, lên tiếng.

“Thật náo nhiệt”

(End chương 21)

Bạn đang đọc truyện *Lệ Vương Bì Ngạn Hoa: Tuyệt Thế Lãnh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.